

Hvilken dag
er
**DEN KRISTNE
SABBAT?**

Hvilken dag
er
DEN KRISTNE
SABBAT?

*Betyr det noe HVILKEN dag man
helligholder — eller om man hol-
der noen dag? Innfører Bibelen
søndag som «Herrens dag»? Ble
sabbaten gitt bare til det jødiske
folk, mens de kristne blir pålagt å
holde søndag som «Herrens dag»?*

**Boken skal ikke selges. Det er en
gratis opplysningstjeneste i
offentlighetens interesse, utgitt av
Guds Verdensvide Menighet.**

Norsk utgave av
Which Day Is the CHRISTIAN SABBATH?

Boken opprinnelig skrevet av
Herbert W. Armstrong (1892–1986)
Copyright © 1980, 1987 Guds Verdensvide Menighet
Alle rettigheter forbeholdes
Trykt i USA

ISBN 0-943093-58-9

Innholdsfortegnelse

1. kapitel

... MEN BETYR DET NOE? 1

2. kapitel

HVEM SKAPTE OG GRUNNFESTET
SABBATEN? 9

3. kapitel

DET VAR GUD SOM GAV LOVEN,
IKKE MOSES 22

4. kapitel

EN EGEN EVIG PAKT 32

5. kapitel

HVILKEN DAG FOR
DE HEDNINGE-KRISTNE? 46

6. kapitel

HVORFOR ISRAEL OG JUDA
BLE GJORT TIL SLAVER 54

7. kapitel

ER SØNDAG OMTALT I
DET NYE TESTAMENTE? 60

8. kapitel

DEN FORBLØFFENDE SANNHET
OM KRISTENT SAMVÆR 74

... MEN BETYR DET NOE?

Uten tvil aksepterer de fleste bekjennende kristne søndag som Det nye testamentes «Herrens dag». Muslimene holder fredag. Enkelte religioner holder ikke noen dag hellig.

Men det finnes også de som insisterer på at syvendedagsabbaten fortsatt er bindende. Om man lar være å holde den, påstår de, så er det SYND — og straffen er evig *død!*

Dette er en svært så alvorlig påstand!

Få tar den alvorlig, men det motbeviser eller fjerner ikke utfordringen. Har du noensinne for alvor satt deg inn i dette spørsmålet?

Om noen forteller meg at huset mitt brenner, vil jeg ikke le av vedkommende og nekte å ta det alvorlig. Jeg vil undersøke saken og bli sikker! Om han da tok feil, ville jeg i det minste vite at huset er utenfor fare. For lenge siden lærte jeg at det kan være meget farlig å ANTA noe eller ta ting for gitt. Det er meget klokere og sikrere å få tak i alle kjensgjerningene, og så ta beslutningen.

Og ens liv for all evighet er langt mere verd enn ens hus.

Få i dag er klar over det, men striden om sabbaten kontra søndag raste de tre første århundrene av den kristne tidsalder. Vold og blodsutgytelser tiltok. Millioner ble torturert og drept på grunn av dette spørsmålet.

Hvem har rett?

Og når alt kommer til alt, betyr det noe?

Tidene endrer seg

For mange år siden måtte jeg ta opp dette spørsmålet. Min kone sa at hun i Bibelen hadde funnet at de kristne var forpliktet til å holde sabbaten, fra solnedgang fredag til solnedgang lørdag. Jeg var sjokkert og opprørt. For meg var dette den rene fanatisme. Jeg hadde argumenter — masser av dem!

«Kom ikke og fortell meg at alle disse kirkesamfunnene tar feil!» sa jeg i selvsikker indignasjon.

Jeg ble utfordret til å sette meg inn i spørsmålet — til å sette meg inn i alle fakta! Jeg ble tirret inn i et seriøst studium. Jeg kunne ikke ignorere spørsmålet. Spørsmålet var der, jeg måtte leve med det. Det hadde invadert mitt hjem!

Straks dette spørsmålet ble tatt opp, streifet også utallige andre spørsmål meg.

Bør vi ikke justere vår religion etter hvert som tidene endrer seg? Var ikke Bibelen når alt kom til alt ferdigskrevet for vel 1900 år siden? Vi lever i en verden som er annerledes i dag! Det er ett argument. Men på den annen side, står det oss fritt å resonnerer ut vår egen religion? Skal vi ta våre egne beslutninger om vår egen skjebne i den endelige dom? Kanskje vi heller bør finne sannheten!

Noen vil spørre: «Hvordan kan denne verden, slik den nå er organisert, holde syvendedagssabbaten? Verden er innstilt på søndag.»

«Og er ikke tidsregningen gått tapt? Hvordan kan vi vite om lørdagen i dag er samme dag i uken som den var ved skapelsen — eller på Mose tid? Er ikke ukesyklusen fra skapelsen av gått tapt?» Også dette spørsmålet vil bli besvart, og det med BEVISER i dette heftet.

Og i alle tilfelle kan man konkludere med: «Hvilken rolle spiller det egentlig hvilken dag det er og om man holder den?»

Disse spørsmålene — og flere — må besvares! og vil bli besvart i denne boken.

Fremfor alt, i en verden hvor den etablerte, organiserte kristenhet holder søndag, og hvor kanskje de fleste ikke for alvor oppfatter noen som helst dag som virkelig hellig, hvordan kan da vi vite det?

Finnes det noen suveren autoritet med makt på liv og død over vår evighet, som har makt til å erklære og tvinge igjennom det rette svar?

Med hvilken autoritet holder kristne søndag, muslimer fredag, sabbathholdere lørdag og andre ingen dag?

Finnes det overhodet noen autoritet for å holde fredag, eller søndag eller lørdag? Det er i alle fall klart at ikke alle anerkjenner samme autoritet.

Om det ikke finnes noen Gud!

La meg si det rett ut her og nå. Hvis det ikke finnes noen Gud — hvis jeg helt kunne se bort fra Gud — da kan jeg ikke se hvordan det på noen mulig måte kan ha noen betydning!

Jeg kan ikke på noen måte forestille meg hvordan et menneske helt adskilt fra en eller annen suveren autoritet, i sitt eget sinn kan avgjøre hvorfor det skulle spille noen rolle hvilken dag man holder — eller om man holder den.

Men Gud Den Allmektige Skaper eksisterer! Hans eksistens er lett å vise. Gud er så desidert med i bildet, hva enten mennesket anerkjenner dette faktum eller ikke!

Denne store Gud har satt i gang levende, ufravikelige, usynlige lover vedrørende nettopp dette spørsmålet. Denne Gud og disse lovene eksisterer — de lever — de er aktive. Og deres eksistens og aktivitet avhenger ikke av om noe menneske — eller menneskeheten — innser at de eksisterer.

Gud Den Allmektige har nøklene til liv og død. Det er han som bestemmer din skjebne. For all evighet! Og det er grunnen til at det betyr allverden — såvel for ditt velbefinnende nå, som for ditt evige liv!

Så før alt annet må vi en gang for alle avgjøre hva eller hvem denne suverene autoritet, som vi skal stå foran på dommens dag, er. Forklarer en slik autoritet hvorfor det betyr så meget, og hva konsekvensene av å være ulydige eller unnlåtende, er?

Er du klar over at det finnes et kirkesamfunn som påstår at det er den eneste ufeilbarlige autoritet? Det påstår at Bibelen «ikke er tilstrekkelig ledelse til himmelen». Gjennom sine egne kirkeledere påstår det at det ved sin egen ufeilbarlige autoritet erstattet sabbaten med søndagen.

Som bevis for sin absolutte autoritet frembyr dette kir-

kesamfunnet den kjensgjerning at alle søndagsholdende folk, som inkluderer hele den vestlige verden, har bøyet seg for dets diktat om helligholdelse av søndagen.

For en tid siden erklærte en kirkelig autoritet at man kan lete Bibelen igjennom fra 1. Mosebok til Åpenbaringen uten å finne en eneste linje eller et eneste vers som gir godkjenning til søndagsdyrkelsen — at Bibelen påbyr en å holde syvendedagssabbaten, og at den eneste autorisasjon for å holde søndag er basert på menneskers edikt.

Påstanden går ut på at en ubrutt rekkefølge av kirkeledere har erstattet Jesu Kristi autoritet. Dette vil kanskje overraske mange religiøse mennesker.

Man påstår at Kristus overlot kirkens ledelse til Peter og hans etterfølgere. Men klare ord: at Kristus «takket av» så å si, og at mennesker styrer i Jesu sted som kirkens overhode.

Men mange kirkegjengere aksepterer ikke denne tanken om ufeilbarlighet.

Hva er da sannheten?

Har du noensinne stanset opp for virkelig å bevise om Gud eksisterer? Kan du med ugjendrivelige, positive bevis virkelig *bevise* at Gud er Skaperen — at han styrer som suveren og ufeilbarlig autoritet over hele sin skapning — over hele universet?

Ja, du kan bevise det hvis du ikke er uvillig til å akseptere sannheten! Vi tilbyr dette beviset i et gratis hefte med tittelen *Eksisterer Gud?* (på dansk: *Er der en Gud?*).

Kan du også bevise at Den hellige skrift er Guds høyst autoritative Ord — hans inspirerte budskap og instruksjonsbok til menneskeheten — den eneste ufeilbarlige autoritet som menneskeheten skal bli bedømt etter?

Ja, du kan bevise også dette hvis du ikke nekter å akseptere sannheten!

Jesu Kristus er grunnleggeren av Guds sanne nytestamentlige menighet.

Kristus er menighetens Overhode

Men når grunnla eller startet Kristus egentlig Guds Menighet? Var det mens han ennå var et dødelig menneske, eller etter sin oppstandelse og himmelfart?

Han bare lærte og gav budskapet — evangeliet — til sine

disipler i løpet av sitt dødelige liv som menneske! Men Guds Menighet ble grunnlagt — startet — på pinsedagen år 31, etter at Kristus var blitt gjenoppvekket og herliggjort og hadde steget opp til Guds himmelske trone.

Hva sa Peter selv? I sin omtale av Kristus og Menigheten skrev han følgende:

«For det heter i Skriften: Se, jeg legger i Sion [Menigheten] en hjørnestein, utvalgt, kostelig, og den som tror på ham skal ingenlunde bli til skamme. Eder altså som tror, hører æren til, men for de vantro er den stein som bygningsmennene forkastet, blitt til hjørnestein og snublestein og anstøtsklippe, disse som snubler ved sin vantro mot ordet; dertil er de og satt» (1. Pet. 2:6-8).

I ovenstående uttalelse taler Peter til Menigheten. Han siterte fra Jesaja 28:16: «Derfor sier Herren, Israels Gud, så: Se, jeg har lagt i Sion en grunnstein, en prøvet stein, en kostelig, fast hjørnestein [eng. overs.: et sikkert fundament].» Dette er et bilde på Kristus som fundamentet for Menigheten, som Menigheten er bygget på.

I Efeserne 2:20 står det at Menigheten er «bygget opp på apostlenes og profetenes [medregnet de fra Det gamle testamente] grunnvoll, mens hjørnesteinen er Kristus Jesus selv». Her sies det klart at Kristus er anføreren eller overhodet.

Menighetens virkelige grunnvoll er Kristus. «For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus» (1. Kor. 3:11).

Mange lærer at Kristus dro sin vei, «langt bort», at han forlot Menigheten — og overlot ledelsen til Peter og hans etterfølgere. Men Jesus selv sa: «Jeg vil ingenlunde slippe deg og ingenlunde forlate deg» (Hebr. 13:5). I Åpenbaringen 1:13 og 18 fremstilles han som det *levende* overhode og åndelige midtpunkt i Menigheten.

Hvem er ifølge Guds Ord det levende overhode for Menigheten? Les det! «Kristus er Menighetens hode!» (Ef. 5:23). Les det også i Efeserne 4:15; 1:22; Kolosserne 1:18; 2:19.

Jesus Kristus stod opp fra de døde! Han lever i dag! I mer enn 1900 år har han vært det levende Overhode og Yppersteprest for den sanne menighet, som han selv dannet.

Kristus er autoriteten!

Den sanne nytestamentlige Guds Menighet var altså grunnlagt av Jesus Kristus. Det var den oppstandne, levende Kristus som etter sin himmelfart til Guds trone faktisk grunnla Menigheten. Det skjedde pinsedagen år 31. Slik Kristus hadde lovet (Joh. 16:17), sendte han Den Hellige Ånd denne dagen for å gå inn i disiplene og på den måten døpe eller dykke dem inn i Menigheten.

Guds Menighet eller Kirke er ikke noen bygning eller katedral. Ordet «kirke» kommer fra det greske *ekklesia* (ἐκκλησία), som betyr en forsamling av mennesker. Guds Menighet består av mennesker — unnfangede Guds barn. Den består av dem som har mottatt Guds Hellige Ånd og derigjennom er unnfanget av Gud, og bare dem.

«For vi er alle døpt med én ånd til å være ett legeme» — Kristi legeme, den sanne Guds Menighet (1. Kor. 12:13). Ordet «døpe» betyr å dyppe helt ned i — innsette i. Å motta av Guds Ånd vil si å bli unnfanget med guddommelig liv. Det gjør en delaktig i «den guddommelige natur» (2. Pet. 1:4). De som er det, er Guds unnfangede barn, og de utgjør Guds Menighet. Når vi faktisk blir født til udødelighet ved oppstandelsen fra de døde eller ved den øyeblikkelige forvandlingen ved Kristi gjenkomst, vil denne Guds Menighet bli til Guds rike!

Det var altså Jesus Kristus, han som steg opp til himmelen og sendte Guds Hellige Ånd på pinsedagen, som grunnla Menigheten. Den samme oppstandne, levende Kristus har vært den sanne menighets overhode i mer enn 1900 år!

Vi har altså funnet den *eneste* ufeilbarlige autoritet til å avgjøre sabbatspørsmålet en gang for alle!

Denne suverene autoritet er Jesus Kristus og hans skrevne Ord, Bibelen.

Men selv da — hvilken betydning har det?

Men selv om Jesus Kristus er det levende Overhode for den sanne menighet — selv om han er den suverene autoritet til å avgjøre dette spørsmålet, kan man fortsatt spørre: «Hva angår det meg? Og selv om det har med synd å gjøre, betyr det noe som helst for meg?»

I dag har folk flest satt Gud ut av betraktning. Folk tar lett på det med synd. Og som jeg har nevnt tidligere, hvis Gud ikke er med i bildet, da kan man ikke se noen mulig grunn til at det skulle bety noe som helst hvilken dag man holder eller om man holder den.

Men Gud er med i bildet!

Sant nok, Gud synes ikke å være en realitet for folk flest. Men du er skapt av Gud! Gud Den Allmektige satte menneskene her på jorden i en hensikt! Hans lover og vedtekter avgjør din lykke, ditt velvære, din fremgang her og nå — og din skjebne for all evighet! Når du står for den endelige dom, vil du ikke være dommeren.

Den Evige Gud skapte hele universet. Han satte i gang, og opprettholder og kontrollerer, alle former for krefter og energi. Han styrer sitt verk. Og de lover han satte i virksomhet, bestemmer ditt velbefinnende eller mangel på sådan. Ja så sannelig, han er med i bildet!

Men har dette med spørsmålet om synd å gjøre? Hvem bestemmer hva synd er — og hvilken betydning det har?

De fleste vet ikke hva synd er. Noen sier at å danse er synd — andre sier at det ikke er det. Noen sier at å røke er synd — andre sier at det ikke er det. Forskjellige folk — forskjellige kirkesamfunn — har forskjellige ideer.

Det kan imidlertid bli en svært kostbar mangel på viten. Det første du i din bevissthet må ha klarhet over er dette: Den levende, Allmektige Gud tillater ikke oss å beslutte hva som er synd. Han alene avgjør hva som er synd og tvinger deg til å beslutte om du vil synde eller ikke! Og straffen for synd er død i all evighet! Den straffen er reell! Det er en redselsfull, fryktinngytende skjebne!

Synd er å gjøre det Gud sier er skadelig og nedbrytende for deg — og/eller andre! Synd er å gjøre noe som berøver deg Guds velsignelser — fred, lykke, sikkerhet, overstrømmende gledelig liv, som en betingelse for Guds høyeste gave, *evig liv!*

Ja, den levende Jesus Kristus under Gud Fader i himmelen — og Den hellige skrift — utgjør den eneste suverene autoritet for å avgjøre dette spørsmålet en gang for alle. Spørsmålet om hvilken dag har direkte med ditt forhold til Gud å gjøre! Og det er direkte forbundet med ditt velvære her og nå og med din skjebne i all evighet. Det spiller en enorm rolle for Gud!

Jesus Kristus er Guds levende, personlige Ord. Og Den hellige skrift er Guds skrevne Ord, og ved det taler Kristus til *deg!* Kristus er det aktive Overhode for den eneste sanne menighet. Vi har funnet den høyeste autoritet!

Så la oss nå se hva Kristus, gjennom Bibelen, sier om hvilken dag man skal holde i vår nytestamentlige epoke — og om det spiller noen rolle.

HVEM SKAPTE OG GRUNNFESTET SABBATEN?

Jesus Kristus hadde adskillig å si og lære menneskene om sabbaten og måten å holde den på.

I Markusevangeliet leser vi om begynnelsen til Jesu lærervirksomhet og det evangelium han kom med. Gjentatte ganger sa han at dette evangeliet kom direkte fra Gud Fader — Guds budskap til menneskeheten.

Markus 1:1: «Begynnelsen til Jesu Kristi, Guds Sønnns evangelium.» Jesu Kristi evangelium er ikke et evangelium av mennesker *om* Kristi person. Kristi evangelium er ikke *om*, men *av* Kristus — det evangeliet Kristus forkynte, det evangeliet Gud sendte til menneskeheten gjennom Jesus!

Evangeliet om riket

Jesus kom til Galilea etter at døperen Johannes var kastet i fengsel, og forkynte godt nytt om Guds rike (regjering), idet han oppfordret menneskeheten til å angre og omvende seg og tro. Ja, men hva skulle de tro? Tro på nettopp dette evangeliet som Jesus bragte fra Gud. Dette var hva Jesus selv sa (Mark. 1:15)!

Han kalte disiplene til seg, og umiddelbart «gikk de inn i Kapernaum, og straks på sabbaten gikk han inn i synagogen» (vers 21). Det var Jesu sedvane å ta del i gudstjenesten i synagogen på sabbaten (Luk. 4:16).

Synagogen i Kapernaum, som man antar er bygget på det

sted som Jesus besøkte, ligger nå i ruiner. Jeg har vært der og vandret rundt mellom de falne stenene, søylene og jødiske utskjæringene.

Også synagogen i Nasaret, som er nevnt i Lukas 4:12 og hvor Jesus utvilsomt har vært til stede på hver eneste sabbat under oppveksten fra barnsben av, kan øyensynlig fortsatt lokaliseres i dag. Det meste av det som nå står, ble restaurert i det 2. århundre. Den er blitt gravet ut, og en trapp fører ned til den. Jeg har besøkt denne synagogen. Det gav meg et levende inntrykk av likheten, særlig hva størrelsen angår, med noen av de kirkene som jeg preket i i mine første dager som prest. Den var meget liten — antagelig med sitteplass til høst 50 mennesker. Den var bygget helt av sten. Da jeg vandret omkring i det lille rommet, måtte jeg tenke på hvordan Jesus, som Gud skapte hele jorden ved, hadde startet sin jordiske forkynnelse på et meget lite og beskjedent sted. Jeg kan ikke beskrive mine følelser i det øyeblikket — men jeg kan forsikre at det var en fantastisk opplevelse!

Jesus prekte i synagogene i byene i hele Galilea (Mark. 1:38–39). Litt senere gikk Jesus og hans disipler gjennom en åker på sabbaten (Mark. 2:23). Fariseerne beskyldte Jesu disipler for å bryte sabbaten ved å plukke aks for å spise.

Som en del av sitt evangelium underviste Jesus hvorledes man skulle holde sabbaten, og han sa: «Sabbaten ble til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbaten» (Mark. 2:27–28).

Den ble skapt!

Vær snill å lese dette sentrale skriftstedet på nytt!

Jesus sa: «Sabbaten ble til.» Den var noe av det som ble skapt. Den måtte ha en Skaper. Hvem var det altså som gjorde sabbaten?

Gud er Skaperen. Men det står i Hebreerne 1:1–2: «... Sønnen [Jesus Kristus] ... ved hvem han [Gud Fader] og har gjort verden.»

Johannesevangeliet begynner slik: «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud . . . *Alt* er blitt til ved ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys . . . Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet

— en herlighet som den en enbåren sønn har fra sin far — full av nåde og sannhet. Johannes vitner om ham . . . » (Joh. 1:1, 3-4, 14-15).

Dette «Ordet» var Kristus. Kristus var med Gud Fader i all evighet. Kristus *var Gud!* Alt er blitt til ved ham — Jesus Kristus! Sabbaten er en del av det som ble skapt. Så det var Jesus som gjorde sabbaten. Gud gjorde den gjennom Jesus Kristus, eller ved ham!

Legg også merke til: «For i ham [Kristus] er alle ting skapt, de i himlene og de på jorden, de synlige og de usynlige . . . Og han er hodet for legemet, som er menigheten» (Kol. 1:16, 18).

Meget få innser det i dag, men sabbaten ble skapt av Jesus Kristus! Ikke merkelig at han sa rett ut at han var herre også over sabbaten! (Mark. 2:28).

Når, og av hvem?

Legg igjen merke til Markus 2:27. Den var ikke bare noe av det som ble *gjort* — den hadde ikke bare en skaper — den ble gjort *for* noen. Nå i dag synes den dominerende oppfatningen å være at den ble gjort «for jødene». Men hva var det Kristus selv sa? Han sa at den ble til «for menneskets skyld»!

Hvis den ble skapt for menneskeheten, skulle vi anta at den ble skapt da mennesket ble skapt. Men vi skal ikke «anta». Vi må holde oss til Bibelens autoritet!

La oss bla tilbake til beretningen om menneskets skapelse.

«Og Gud sa: La oss [mer enn én — den suverene Skaper og Ordet] gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse . . . Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det; til mann og kvinne skapte han dem» (1. Mos. 1:26-27).

Og når var så det? Vers 31 sier det var på den sjette dag av skapelsesuken. Og videre at mennesket var det siste som ble skapt den dagen.

Fortsett i neste kapittel: «Og Gud fullendte på den syvende dag det verk som han hadde gjort, og han hvilte på den syvende dag fra all den gjerning som han hadde gjort. Og Gud velsignet den syvende dag og helliget den; for på den hvilte han fra all sin

gjerning, den som Gud gjorde da han skapte» (1. Mos. 2:2-3).

Legg merke til følgende: Da Gud sa: «La oss gjøre mennesker», hvem var det da som talte? Det opprinnelige hebraiske ordet, som her er oversatt med «Gud», er *Elohim*. Dette hebraiske ordet for Gud er et flertallsord (brukt som et kollektivt substantiv) som her grammatikalsk er brukt i entall. Det indikerer mer enn én person, dog bare én Gud. Gud er et rike — en familie. En Far og Jesus, hans Sønn. Kristus er også Ordet — Talsmannen. Han taler bare det Faderen inngir ham. Gud skapte alt *ved* Jesus Kristus. Derfor var det Jesus som talte. Det var Jesus som sa: «La oss gjøre mennesker.» Det var Jesus som gjorde arbeidet med skapelsen, slik det ble ledet av Faderen.

Og legg så merke til følgende: Fullendte Jesus skapelsen på den sjettede dag? Står det at på den syvende dag lot han være å skape? Ikke på noen måte! Legg merke til det: «Gud fullendte på den syvende dag» — hva? Ikke det å skape! Han fullendte «det verk som han hadde gjort».

Skapelsen tok hele syv dager! Ikke seks. Syv! På den syvende dag skapte han sabbaten! Men sabbaten ble ikke skapt ved arbeide, men ved hvile. Det han avsluttet den syvende dag, var arbeidet med å skape — det som ble skapt ved arbeide! På den syvende dag hvilte han. Han skapte sabbaten ved å hvile.

Var Gud blitt trett?

Hvorfor hvilte Jesus, han som hadde utført arbeidet med å skape? Var han utkjørt? Var han så trett at han var nødt til å stoppe og hvile? Nei, aldeles ikke, for Gud «blir ikke trett, og han blir ikke mødig» (Jes. 40:28).

Likevel var dette en virkelig hvile, for i 2. Mosebok 31:17 står det: «... I seks dager gjorde Herren [Kristus] himmelen og jorden, og på den syvende dag hvilte han og holdt seg i ro [eng. overs.: ble forfrisket].» Det var altså en virkelig hvile. Han ble forfrisket av den. Skjønt han var ikke trett eller mødig!

Hvorfor hvilte han så? For å fylle denne dagen med sin guddommelige tilstedeværelse! Han skapte sabbaten på denne dagen ved å hvile, likesom han hadde skapt alt annet ved å *arbeide!*

Legg videre merke til at han også «velsignet den syvende dag og helliget den.» Hva betyr det å «hellige» noe? Slå opp i f.eks. Riksmålsordboken. Det betyr å gjøre hellig, avsondre fra det profane, sette til side for hellig bruk eller i hellig hensikt. Han skilte denne dagen fra de andre dagene — satte den til side til hellig bruk — til en dag med fysisk hvile, som hans folk kan samles og dyrke Gud på!

Han «helliget» også den syvende dag av hver uke (2. Mos. 20:11). Han gjorde den hellig. Den er, som vi skal se i andre skriftsteder senere, hellig for Gud. Sabbaten er en dag. Den er den særskilte syvende dag i uken (Matt. 28:1). Det Gud derfor gjorde ved Kristus, var å helliggjøre bestemte dager i fremtiden!

Spør så deg selv og svar: Har noe menneske rett til å helliggjøre tid i fremtiden? Intet menneske er i seg selv hellig. Intet menneske har makt til å helliggjøre noe som helst. Alene Gud og hva som helst Gud har helliggjort er hellig! Ingen gruppe eller organisasjon av mennesker har rett til å helliggjøre fremtidig tid!

Sabbaten er en avmålt tid. Gud satte av tiden fra fredag kveld til lørdag kveld. Når som helst denne tiden inntreer hos oss, da er vi i hellig tid! Det er Guds tid, ikke vår! Gud gjorde den hellig — og i De ti bud, som vi senere skal se på i detalj, påbød han oss å holde den hellig! Mange i dag er ikke klar over at det er synd å vanhellige det som er hellig for Gud!

«Dra dine sko av dine føtter»

Men har det noen betydning om vi holder nettopp denne dagen som Gud velsignet og gjorde hellig, eller ikke? Må den kristne respektere det som Gud gjør hellig?

Gud gir oss en meget klar forklaring i en opplevelse Moses hadde.

Moses, som ble oppdratt som prins av faraos datter fra han var liten, hadde drept en av de egyptiske vaktene og flyktet til landet Midian nær Sinai fjellene. Der hadde han giftet seg med en datter av presten Jetro. Mens Moses vaktet en flokk sauer, kom han til Horebfjellet (del av Sinai). Der så han en stor brennende busk; men Moses la merke til at busken ikke brant opp. Den fortsatte å brenne, men den brant ikke opp.

Den Evige (Kristus) ropte på Moses midt ut av tornebusken.

«Moses, Moses!» ropte Gud, «dra dine sko av dine føtter! For det sted du står på, er *hellig jord*» (2. Mos. 3:2-5).

Sett nå at Moses hadde vært som de fleste i dag. Da ville han vel ha sagt imot omtrent som følger:

«Vel Gud, jeg kan ikke se at det spiller noen roller hvor jeg tar av skoene. Jeg har ikke lyst til å ta dem av her. Jeg vil vente og ta av meg skoene en kilometer lenger borte.»

Om Moses hadde satt seg opp mot Gud og sagt det, ville han aldri blitt brukt til å lede Guds folk ut fra slaveriet i Egypt.

Jorden en kilometer lenger borte var ikke hellig. Hvorfor spilte det en rolle om Moses tok av seg skoene — eller hvor? Her er grunnen! Den jord han da stod på, var hellig! Gud påla ham å behandle hellig grunn med en respekt som annen grunn ikke blir beæret med.

Og hvorfor? Hva gjorde nettopp dette stykke jord hellig? Årsaken var at Gud selv var tilstede på denne grunnen! Gud er hellig! Guds tilstedeværelse i busken gjorde jorden omkring den hellig!

På nøyaktig samme måte er Gud tilstede i sine sabbater. Han hvilte på den første sabbaten for å ære den med sin tilstedeværelse! Det gjorde den til hellig tid! Fire tusen år senere — da denne samme «Logos» eller «Ordet» ble kjød — da han kom som Jesus Kristus, som menneske, æret han fortsatt den selvsamme ukentlige sabbat med sin tilstedeværelse — han gikk inn i synagogene etter sin sedvane!

Jesus Kristus er fortsatt den samme i dag som i går, ja til evig tid (Hebr. 13:8). Tror du dette? Er din bibel en autoritet for deg? Anerkjenner du den som autoritet? Med mindre Jesus Kristus i dag i Ånden lever i oss — faktisk lever våre liv for oss — hører vi ikke ham til. Da er vi ikke kristne (Rom. 8:9). Og om han gjør det, har han ikke forandret seg. Da ærer han fortsatt sin sabbat med sin tilstedeværelse!

Den Evige påbød Moses å ta av seg skoene og holde dem borte fra hellig grunn. Ulydighet mot dette budet ville ha vært synd, og som straff resultert i evig død.

Den samme Evige befaler menneskeheten å holde seg fra å trampe på og besudle Guds helligdag! Gud forlanger at hans

barn skal behandle dette hellige tidsrommet med en respekt som ikke tilkommer noen annen tid.

Legg merke til en profeti for våre dager:

«Når du holder din fot tilbake fra sabbaten, så du ikke driver ditt yrke på min hellige dag, og du kaller sabbaten en lyst [ikke et åk eller en tvang] kaller Herrens hellige dag erværdig, og du ærer den så du ikke går dine egne veier, ikke gjør din gjerning eller fører tomt snakk — da skal du glede deg i Herren, og jeg vil la deg fare frem over landets høyder og la deg nyte Jakobs, din fars arv; for Herrens munn har talt» (Jes. 58:13–14).

Her er et klart: «Så sier Herren!»

Vi ærer Gud ved å helligholde det han har helliget! Vi vanærer ham når vi fører tomt snakk og sier: «Jeg mener nå at menneskenes veier og ideer, som alle denne verdens kirkesamfunn følger, må være de rette. Jeg vil heller gjøre som de gjør og ære dem, så de vil tenke vel om meg.»

Gud byr: «Hold din fot tilbake fra mine helligdager! Hold opp å trampe på kryss og tvers over det som er sakralt og hellig for meg! Hold opp å vanære mine hellige saker, hva enten det er mitt navn, min tiende av din inntekt eller min hellige dag.»

Synden består i å vanhellige det som Gud har helliget!

Gud har aldri helliggjort noen annen ukedag. Man kan ikke helligholde en dag med mindre Gud først har helliget den, like lite som man kan holde kaldt vann varmt — uten at det først er gjort varmt! Gud gjorde dette tidsavsnittet hellig. Han befaler deg å holde det slik!

Abraham holdt den

Denne verden og hele dens sivilisasjon, medregnet dens religioner, består av et system av trosretninger og sedvaner som er fremstått som «den vei som tykkes en mann rett». Gud sier at den veien innebærer i seg evig død som straff. Den veien — som altså tykkes rett — er syndens vei.

Hvis denne verdens religioner virkelig aksepterte Bibelen som deres autoritet, ville de alle tro nøyaktig det samme — alle ville følge Guds veier og sedvaner, som han har innstiftet. Mange som erklærer seg som kristne, erklærer også at de følger Bibelen — og Bibelen alene. Likevel tror de nøyaktig

det motsatte av Skriftens klare lære og det Kristus sier. De følger sedvaner av *hedensk* opprinnelse, *fordømt* av Gud i Bibelen! Ja, denne verden er sannelig forført!

Menneskene utvikler en mengde argumenter for å unngå Guds bud — fordi kjødets attrå (det kjødelige sinn) er fiendskap mot Gud, og det er ikke Guds lov lydig! (Rom. 8:7). Når menneskene forkaster Guds bud for å kunne holde seg til sine egne vedtekter (se Mark. 7:6–9) må de oppkonstruere argumenter for å rettferdiggjøre sitt opprør. Ett argument er at Guds bud ikke eksisterte før Israels barn nådde Sinaifjellet.

Men Abraham holdt Guds bud 430 år før hans etterkommere kom til Sinaifjellet.

Les det i din egen bibel! «Abraham lød mitt ord og holdt alt jeg bød ham å holde, mine bud, mine forskrifter og mine lover» (1. Mos. 26:5). Det er Gud som taler. Han forklarer hvorfor han gav Abraham de store løftene. Abraham holdt altså Guds sabbat!

Vi leser i Det nye testamente at det er synd å bryte et hvilket som helst av budene (Jak. 2:10–11).

Noen prøver å innvende at «kanskje tidsregningen er gått tapt. Kanskje de gikk surr i tellingen av hvilken dag som var den syvende av hver uke og som Gud hvilte på.»

Var tidsregningen gått tapt?

Adam ble skapt og var i live da aften kom den sjettede dagen i skapelsesuken — da Gud hvilte fra sin gjerning. Adam visste hvilken dag som var den syvende. Jesus kalte Abel rettferdig (Matt. 23:35), så Abel holdt sabbaten. Enok «vandret med Gud», så Enok holdt sabbaten — og han «ble borte» mindre enn hundre år før Noa. I hele denne tiden visste de hvilken dag som var den syvende. Adam levde 243 år samtidig med Metusala og inntil Lamek var 56 år. Alle disse visste hvilken dag som var den syvende. Metusala levde 600 år samtidig med Noa, og Lamek levde 595 år samtidig med Noa.

Noa lærte ganske sikkert av dem og andre hvilken dag som var den selvsamme syvende dag. Og Noa holdt den, for han var rettferdighetens forkynner (2. Pet. 2:5) — og «alle dine bud er rettferdighet» (Salm. 119:172).

Også Sem var rettferdig, og han levde til 35 år etter Abrahams død. Noa døde 58 år etter at Abraham var født.

Ingen tidsregning gikk tapt ned til Abrahams tid. Om du ønsker syv komplette og uimotsigelige bevis på at tidsregningen ikke har gått tapt ned til vår tid, så skriv etter heftet *Har tidsregningen gått tapt?*

Men etter at Jakob og Josef var død, ble Israels (Jakobs) barn slaver i Egypt. «Så satte de arbeidsfogder over dem til å plage dem med tvangsarbeide . . . Og egypterne tvang Israels barn til å trelle for seg, og de forbitret livet for dem med hardt trellarbeid . . . » (2. Mos. 1:11, 13-14).

Egypterne holdt ingen sabbat. De pisket israelittene i deres slavearbeide på sabbaten såvel som andre dager. Så i 150-175 år, dvs. i flere generasjoner, fikk disse israelittene ikke lov til å holde sabbaten. De hadde intet presteskap. Det var ingen sabbat og ingen gudstjenester. Antagelig var det ingen opplæring i religion — og den var i hvert fall ikke tillatt i noen større grad eller på organisert måte.

Og det fantes ingen Bibel — ingen skriftlige opptegnelser om Guds instruksjon eller Guds lov! Bibelen sier: «Herrens Ord skal ingenlunne forgå.» Hvis noen skrifter inspirert av Gud ble nedskrevet før Moses, ville de ha vært påviselige i dag. De første skriftene ble nedskrevet av Moses *etter* at israelittene var befridd fra slaveriet i Egypt.

Den generasjon av israelitter som Moses førte ut av Egypt, hadde ikke hatt noen religionsopplæring eller instruksjon. Sannsynligvis visste de lite eller intet om sabbaten. For *dem* kunne tidsregningen ha gått tapt. I så fall åpenbarte Gud den for dem ved fantastiske mirakler!

Legg nå merke til en ting. Disse israelittene, i alt en tre-fire millioner (600 000 menn over 20 år), kom til ørkenen Sin to måneder etter at de hadde forlatt Egypt og ca. to uker før de kom til Sinaifjellet. Og husk, dette er flere uker før Gud gav dem De ti bud. Disse folkene knurret og klaget fordi det var knapphet på mat i ørkenen.

Åpenbaret ved mirakler

Og her viste så Gud dem ved mirakler hvilken dag som var sabbaten og om det gjorde noe fra eller til om man holdt den eller ei.

«Da sa Herren til Moses: Se, jeg vil la regne ned brød fra himmelen til eder, og folket skal gå ut og sanke for hver dag

det de trenger.» — Og hvorfor? — Jo for «således vil jeg prøve dem, om de vil følge min lov eller ikke.»

Les det en gang til! Dette var mer enn to uker før de mottok De ti bud — før den gamle pakt var blitt så meget som foreslått for dem — før Moseloven. Men Guds lov stod ved makt og var virksom. Gud ville prøve dem, om de ville lyde en av lovens bestemmelser.

«Og på den sjette dag skal de lage til det som de har hatt med hjem, og det skal være dobbelt så meget som det de ellers sanker for hver dag» (2. Mos. 16:4-5).

Jeg skal vise deg at Gud talte til dem på en sabbat. Det er klart at Herren (som senere som menneske ble Kristus) første gang talte til mennesket på den første sabbaten. Adam ble skapt på den sjette dag i skapelsesuken. Da solen var gått ned etter at Adam var skapt, talte Gud til ham og tilbød ham evig liv som gave (gjennom livets tre), og advarte ham om at syndens lønn er døden (1. Mos. 2:15-17).

Og her i ørkenen Sin taler Gud igjen til Israel, gjennom Moses, på sabbaten.

Les de neste versene i 1. Mosebok 16. 9. vers, Moses og Aron samler alt folket. 10. vers, alle så Herrens herlighet. 11.-13. vers, mellom de to aftenstunder — i skumringen — like etter solnedgang for den sabbaten, sendte Gud vaktler som mat for dem, og neste morgen var jorden dekket med manna.

Legg så merke til neste mirakel. 20. vers: noen prøvde å levne noe igjen til neste morgen, tross Guds befaling. «Da vokste det makk i det, og det luktet ille.»

Så i 22. vers: På den sjette dagen sanket de dobbelt så meget manna. 23. vers: Moses forklarte at «i morgen er det sabbat, hellig sabbat for Herren.» Og på denne sjette dagen fikk de pålegg om å legge opp matforråd for sabbaten, hvilket de gjorde. Og, 24. vers, det gikk ikke mark i det, og det luktet ikke, slik det hadde gjort de foregående fem dagene! Her utførte Gud enda et under for å vise dem hvilken dag som var den rette syvende dag!

Da neste morgen kom — altså på sabbaten, sa Moses (25.-26. vers): «I dag er det sabbat for Herren, i dag finner I ikke noe på marken. I seks dager skal I sanke det; men på den syvende dag er det sabbat, da skal det ikke være å finne.»

Men gjorde det noe fra eller til?

Var det ikke O.K. å sette i gang og arbeide på den syvende dag, og så heller hvile på ukens første dag? Akkurat som de fleste bekjennende kristne i dag var det noe israelitter den gang som tenkte at det ville være bedre.

Legg nå merke til hva som skjedde! I neste vers, 27. vers: «Allikevel gikk noen av folket ut den syvende dag for å sanke; men de fant intet!» Disse menneskene trodde ikke det hadde noe å si hvilken dag de holdt, eller om de holdt den. Men det hadde det i Guds øyne! På de seks hverdagene hadde Gud selv arbeidet ved å la det regne ned manna. Men Gud selv gjorde intet av dette arbeidet på sin sabbat, som var hellig for ham! På den syvende dag hvilte Gud selv fra sitt arbeide med å sende manna!

Har det noen betydning?

Les 28.-29. vers: «Da sa Herren til Moses: Hvor lenge vil I være gjenstridige og ikke holde mine bud og mine lover? Kom i hu at Herren har gitt eder sabbaten; derfor gir han eder på den sjette dag brød for to dager; bli hjemme enhver hos seg, ingen gå hjemmefra [for å sanke — for å arbeide] på den syvende dag!»

Og etter denne sviende refselsen fra Herren hvilte folket på den syvende dag. Det spiller tydeligvis en rolle for Gud! Og Gud er i går og i dag den samme, ja til evig tid (Hebr. 13:8).

Legg enda en gang merke til disse miraklene som Gud brukte til å åpenbare for dem hvilken dag som er hans dag — hans sabbat. Det falt manna i seks dager, men ikke noe på den syvende. Gud selv arbeidet ved å sende den på de seks hverdagene, mens han hvilte på den syvende dag. På de første fem dagene i uken ville mannaen bli ødelagt og få mark om den ble oppbevart natten over, men ved begynnelsen på sabbaten om aftenen etter den sjette dag ble den ikke ødelagt, men holdt seg frisk i en perfekt konservering — og de hadde ikke kjøleskap! På den sjette dagen gav Gud dem dobbelt så meget. På den syvende dag gav han dem ingenting.

Etter alle generasjonene i slaveri i Egypt vil noen kanskje kunne påstå at israelittene hadde tapt tidsregningen av syne. Men med disse mange undere åpenbarte Gud hvilken dag som er hans sabbat. Gud gav dem en sviende refselse for ikke

å holde hans sabbat. Han åpenbarte at det å holde sabbaten hellig var hans lov mange dager før den gamle pakt ble fremlagt, før De ti bud ble gitt i den form Gud gav dem ved Sinaifjellet.

Slik åpenbarte Gud hvilken dag som er hans sabbat, og at forskjellen mellom å holde den og ikke å holde den, er som mellom liv og død — fordi å bryte Guds hellige sabbat er *synd* og straffen for det er evig død!

Legg også merke til i 29. vers: «Herren har gitt eder sabbaten.» Intet sted i hele Guds ord kan du finne noen som helst uttalelse om at «Herren har gitt dere søndagen». Hvem er det da som har gitt hele den bekjennende kristne verden dens søndag? En kan lett finne svaret i historien — det kjødelige menneske — hedninger avskåret fra og i opprør mot Gud — gav den bekjennende «kristenhet» dens søndag. Den kom fra hedenskapen! Og verden følger denne skikken!

Hva er opphavet til din religion? Er det mennesker — menneskeskikkene og flertallets offentlige mening? — eller er det Gud Den Allmektige som er kilden til hva du tror og følger? Hvilken av de to er det? Er det menneskenes anerkjennelse som veier mest og er den autoritet du følger, eller er det Gud og Guds ord, Den hellige skrift? Ett av to!

Din evige skjebne avhenger av ditt svar på det spørsmålet!

Det var ikke Moses som gav De ti bud

Millioner er blitt opplært til å tro at Moses gav Israels barn De ti bud.

En søndag morgen i 1933 gikk jeg inn i en kirke i det sydlige Oregon i USA. Det var søndagsskoletime. Jeg satte meg ned som en fremmed i mennenes bibelklasse. Jeg fikk utlevert en kvartalsleksjon. Dagens leksjon var om «Moses som gir jødene De ti bud». Ved en hurtig gjennomblading la jeg merke til at det bare inneholdt påstander av sektens forfatter eller forfattere av dette kirkesamfunnets kvartals-tidsskrift. Ingen bevis fra *Bibelen!*

Straks skjedde det noe merkelig og høyst besynderlig. Klassens lærer famlet rundt i teksten i omtrent ett minutt, men var ute av stand til å komme i gang med undervisningen. Så vendte han seg plutselig til meg og utbrøt: «Jeg vet ikke

hvem De er, men av en eller annen grunn kan jeg denne morgen ikke undervise klassen, og jeg vet at De kan. Vil De ta min plass og undervise oss?»

Det kom som lyn fra klar himmel. Hvorfor var han plutselig ute av stand til å undervise en klasse som han hadde undervist regelmessig? Hva fikk ham til å henvende seg til meg? Hvorfor syntes han så sikker på at jeg kunne lære dem, når han aldri hadde sett meg tidligere, og vi var ikke engang presentert for hverandre? Jeg vet det ikke — med mindre det var fordi jeg var den eneste i klassen som hadde tatt med en bibel.

«Vel,» svarte jeg, «det var en nokså plutselig og merkelig henstilling til en fremmed som aldri har vært her før. Jeg har bladd fort igjennom dette kvartalsskriftet. Jeg er nødt til å nevne at jeg ikke kan undervise dere med det som grunnlag, fordi det som står der, ikke er riktig. Men om dere vil at jeg skal undervise dere ut fra Bibelen og lære dere sannheten om hvem som gav De ti bud til Israels barn, så kan jeg godt det — men det er ikke mer enn rimelig at jeg advarer dere på forhånd om at deres kvartalstidsskrift er helt ubibelsk og på feil spor.»

Alle i klassen ønsket at jeg skulle gå i gang med å undervise dem.

DET VAR GUD SOM GAV LOVEN, IKKE MOSES

Dette er altså hva jeg lærte denne klassen: I den tredje måned (etter Guds nye hellige kalender, som Gud hadde gitt israelittene i Egypt) ble Israels enorme folkemasser samlet ved Sinaifjellet.

Husk at de var i det minste to millioner mennesker i alt. Det var 600 000 voksne menn fra og med 20 år, og i tillegg kom kvinner og barn.

En enorm forsamling

Denne enorme forsamlingen på mer enn to millioner israelitter slo opp sine telt og dannet en gigantisk teltleir — en kjempemessig telthby (2. Mos. 19:2). Dette tok selvsagt tid, selv om de var meget vel organisert.

Så (3. vers) gikk Moses opp i fjellet for å møte Gud. Der gav Den Evige ham et forslag til avtale som han skulle legge frem for denne store folkeskaren. Denne foreslåtte avtalen, eller overenskomsten, var det som vi kaller «den gamle pakt» — den paktens overenskomst som skulle gjøre alle disse menneskene til en nasjon, Guds eget folk på denne jord.

Paktforslaget gikk ut på at Gud skulle være deres eneste Konge og Hersker. Deres styre skulle være teokratisk. Gud — ikke et parlament, et storting eller en riksdag — var Lovgiver. Gud ville utpeke ledere til å håndheve hans ordrer. Moses vendte så tilbake til den store telthbyen.

Deretter, «da Moses kom tilbake, kalte han folkets eldste til seg og bar frem for dem alle disse ord som Herren hadde pålagt ham» (vers 7). Og folket godtok enstemmig Guds forslag. I dette paktforslaget var nemlig folket så opptatt av å ta imot det Gud hadde lovet i kontrakten — «da skal I være min eiendom fremfor alle folk» — dvs. det største, mest fremgangsrike, mektigste folk på jorden — at de ikke i tilstrekkelig grad tok betingelsene i betraktning, nemlig «Dersom I nå lyder min røst og holder min pakt.»

Hva var det så som skulle komme fra Den Eviges egen røst og som de skulle lyde? En mektig lov som allerede eksisterte på samme måte som tyngde- og treghetslovene, fysikkens og kjemiens lover. Bare at dette var en åndelig lov! Guds røst var i ferd med å åpenbare denne levende ufravikelige loven i entydige ord, som en vel definert kodeks.

En tyrannisk lov?

Hvorfor denne loven? Det er på høy tid at vi i dag fatter det sanne svar. Gud Den Allmektige er ikke bare Skaper og Hersker over hele sin uendelige, enorme skapning, det totale univers. Han er også kjærlighetens Gud.

I kjærlighet skapte Gud mennesket i sitt bilde. Gud elsker menneskene. Gud ønsket at de mennesker han skapte, skulle være lykkelige, ha fred og nyte livet i trygghet og føre et interessant, friskt og overdådig liv. For å muliggjøre en slik lykkelig tilstand, satte Gud i gang levende, åndelige lover som utgjør selve veien til enhver form for fysisk, mental og åndelig velvære — slik at sorg og lidelser, angst og utrygghet, kjedsomhet, tomhet og frustrasjon, vold og død kan unngås. Disse åndelige lovene utgjør veien til et lykkelig, stimulerende, vitalt, interessant og gledesfylt liv.

Gud er kjærlighet — og Gud vet at kjærlighet skaper varme og godhet. Derfor formet og satte han i sving kjærlighetens lov — en lov som oppfylles, adlydes og fullbyrdes ved kjærlighet.

For en vidunderlig og herlig gave til menneskene! Man skulle tro at menneskeheten i dyp takknemlighet ville glede seg og uten stans gi Gud takk og pris for den! Men det gjør den ikke! Enda så strålende god som denne loven er, så står menneskenaturen den imot! Den gjorde det dengang, og den

gjør det fortsatt i dag. Menneskenaturen er den innvendige draging av forfengelighet, egoisme og grådighet. Den vil på egoistisk vis ha tak i alt som Guds levemåte ville medføre, men i rent opprør vil den ikke gå Guds vei for å oppnå disse overdådige velsignelsene.

Kjærlighet er utadrettet omsorg. Den er det livsmønster som består i å ville gi, dele med og tjene andre. Menneskenaturen ønsker å ta.

Alle gode ting, velsignelser og goder kommer fra Gud. Han er opphavet til alt det gode som menneskeheten krever. I Guds paktsforslag — om å være deres Konge og Regent og gjøre dem til verdens mektigste, mest fremgangsrike og mest velsignede folk — skulle de nyte den suverene velsignelsen som følger å stå under Den Allvise, Allkjærlige, Allmektige Guds ledelse, beskyttelse og hjelp!

Selvfølgelig så denne enorme forsamlingen av mennesker bare frem til det endelige løftet — om hva de skulle få — og gikk lekende lett med på betingelsene i Guds avtaleforslag før de hadde hørt dem.

Så (8. vers) gikk Moses opp i fjellet igjen for å gi Gud rapport.

Makt og storslagenhet!

Gud sa til Moses: «Gå til folket og la dem hellige seg i dag og i morgen . . . og la dem holde seg rede den tredje dag, for på den tredje dag skal Herren stige ned på Sinaifjellet for hele folkets øyne» (10.-11. vers). På den store dagen, om morgenen, var det et storslagent skue med lyn og torden over fjellet.

Kan du forestille deg det? Jeg tror jeg kan — i det minste delvis. Før mange år siden, tidlig på vinteren i 1934, kjørte jeg rundt Mount Hood Loop i staten Oregon i USA. Da jeg nådde østsiden av fjellet, var det en snarvei som førte fra selve foten av fjellet og et stykke opp i det. Da jeg nådde dette stedet, brøt det ut en forferdelig storm over den snedekte toppen like over meg. En mørk, illevarslende sky — den mørkeste jeg noengang har sett — svedde over fjelltoppen. Lynene lynte så skarpt at jeg måtte holde for øynene. Tordenskrallene gjenlød høyere og skarpere enn jeg noengang hadde hørt dem i Iowa og Nebraska. Jeg kjørte tilbake, nedover, vekk fra tordenværet så fort som remmer og tøy

kunne holde. Det var det skrekkeligste, mest fryktinngytende syn jeg noensinne hadde vært vitne til. Det syntes å gjengi storhetens i Gud Den Allmektiges raseri!

Jeg tenkte den gang bare på én ting — selve den opplevelsen det må ha vært da Gud tordnet sin mektige åndelige lov ned over Sinaifjellet! Bare at jeg innså at det jeg så og hørte, måtte ha vært tamt til sammenligning. Og dog fikk det meg til å innse at den opplevelsen som hele Israel var vitne til, må ha oversteget ens vildeste fantasi!

Tenk deg denne store folkeskaren på mer enn to millioner som strakk seg så langt øyet kunne rekke! Så skremmende blink av blendende lys og tordenskrall som nesten sprenger trommehinnene! Og den store Gud i egen person midt i denne blendende, øredøvende oppvisningen, idet han forbereder seg på å TORDNE SIN STORE LOV ut over denne store menneskemassen!

Intet under at folket var skrekkslagent og bad Moses stå mellom seg og Gud!

Midt under denne storslagne manifestasjon av Guds makt og herlighet «førte Moses folket . . . til møte med Gud, og de stilte seg nedenfor fjellet. Og hele Sinaifjellet stod i røk, fordi Herren var steget ned på det i ild . . . og hele fjellet skalv» (17.-18. vers).

For et opplegg for å motta Guds lov!

Dette var ingen dagligdags anledning! Gud ville at den overordnede betydning av denne loven — Guds fullkomne livsmønster — skulle innprentes i hans folk!

Tenk deg det! Et helt folk på mer enn to millioner samlet til en historisk begivenhet i en kjempeforsamling! Og *Gud selv* som taler gjennom ild og lynnedslag og øredøvende tordenskrall og en mektig overnaturlig røst, som ikke trenger mikrofon eller høyttalere eller andre talerør for offentligheten for å bli hørt av millioner!

Det var *ikke* Mose stemme som proklamerte Guds lov. Det var Guds røst! Hele folket hørte Guds røst!

«Da talte Gud alle disse ord og sa: Jeg er Herren din Gud . . . », og så proklamerte Guds røst ordene i De ti bud for hele folkehavet!

Guds røst — ikke Mose stemme

Hvor betydningsfullt er ikke dette! På selve denne *første*

pinsedag (som i Det gamle testamente kalles førstegrødens eller ukenes høytid), midt under denne storslagne, ærefryktinngytende manifestasjon av naturkrefter, gav Gud sin lov — sin livsform — til alene dem som var hans folk. Dette skjedde ved grunnleggelsen og organiseringen av Guds folk her på jorden.

Mange hundre år senere, i år 31 e.Kr. og igjen på pinsedagen, gav Gud sin Hellige Ånd — Guds kjærlighet til å fullbyrde denne loven — til sitt folk, og igjen under en storslagen og ærefryktinngytende manifestasjon. Dette skjedde ved grunnleggelsen og organiseringen av Guds Menighet her på jord!

Hvem gav folket De ti bud?

Legg særlig merke til det! Folket fikk ikke De ti bud fra Moses, slik de fleste synes å tro i dag. Moses hørte denne første overleveringen av De ti bud på denne måten, sammen med dette folket på mer enn to millioner mennesker. Det var ikke Moses som gav folket loven, men «Gud talte alle disse ord».

La oss så se på 5. Mosebok 5:4–22. Dette er senere. Moses taler her til Israels folk og sier: «Åsyn til åsyn talte Herren med eder på fjellet midt ut av ilden... Og han sa: ...» Og så følger De ti bud (6.–21. vers).

Les dette på ny! Hvorfor har man lært deg at Moses «gav loven»? Hvorfor er denne loven blitt kalt «Moseloven»?

De ti bud kom ikke fra Moses, men fra Gud! Det var ikke Moses, men Gud som gav De ti bud til folket. Moses sa: «Åsyn til åsyn talte Herren med eder» — med hele folkets enorme forsamling!

I 5. vers forklarer Moses at fordi folket var skrekkslagent, stod han foran dem for å berolige dem, men han var sammen med dem som bare én i denne kjempeforamlingen.

Men Gud talte til hele det forsamlede folk, ikke kun til Moses!

Legg videre merke til at etter at Moses i 21. vers har fullendt repetisjonen av ordene i De ti bud som Gud hadde talt, fortsetter han med i 22. vers å si til Israels folk at «disse ord talte Herren på fjellet med høy røst til hele eders menighet midt ut av ilden, skyen og mørket og la intet til; og han skrev dem på to stentavler og gav dem til meg.»

Les dette omhyggelig på nytt! Det er sannsynligvis ikke hva du er blitt fortalt. Les det i din egen bibel!

Det var Herren som talte disse ordene i De ti bud. Til hvem? «Til hele eders menighet.» Folket fikk ikke De ti bud fra Moses, men direkte fra Guds egen røst, som de alle hørte.

«Og han la intet til.» Dette var en komplett lov. Det er en åndelig lov. Den er komplett. Han la intet til — til denne loven. Enhver annen lov er forskjellig fra denne loven og adskilt fra den, ikke noen del av denne åndelige loven. Den er komplett i seg selv.

Og om du tror at denne loven var «bare for jøder», da kan du ikke ta mer feil! Har du ikke lest i Apostelgjerningene 7:38 at disse israelittene, medregnet Moses, «mottok levende ord for å gi oss dem» — oss som er under Det nye testamente, oss som er kristne?

Alle andre folk hadde vendt seg fra Gud og hans veier. Nå valgte Gud et undertrykket slavefolk til å bli hans folk — det eneste folk på jorden som ikke hadde avskåret seg fullstendig fra Gud.

Dette var det fundament som den gamle pakt ble bygget på. Men hva er fundamentet for den nye pakt? Les om det i Hebreerne 8:10: «For dette er den pakt som jeg vil opprette med Israels hus etter hine dager, sier Herren: Jeg vil gi mine lover i deres sinn, og jeg vil skrive dem i deres hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk.»

I denne boken vil det bli gjort helt klart at dette 1) ikke var noen midlertidig lov som skulle opphøre ved korset, og 2) at det ikke var en spesiell lov for bare ett folk, og forbudt for andre folkeslag. Gud gjør ikke forskjell på folk (Apg. 10:34).

Sabbatsbudet

La oss nå se litt nærmere på sabbatsbudet.

«Kom hviledagen [sabbaten] i hu, så du holder den hellig!» (2. Mos. 20:8). Gud sa: Kom denne dagen i hu! Derfor har menneskene tviholdt på å glemme den — eller prøvd å forandre den til en annen dag!

Kristus sa i bergprekenen: «I må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve loven», og dermed tror bekjennende kristne at han nettopp kom for å oppheve den!

Kristus sa i samme bergpreken: «I skal aldeles ikke

sverge», og dermed holder mange bekjennende kristne høyre hånd i været og sverger.

Kristus sa: «Elsk eders fiender», og dermed hater de bekjennende kristne, som later som om de følger ham, sine fiender og går i krig for å drepe dem.

Kristus sa: «Derfor skal I være fullkomne likesom eders himmelse Far er fullkommen», og dermed sier bekjennende kristne: «Det er umulig å holde Guds lov, enn si å være fullkommen. Kristus holdt den på våre vegne, og så opphevet han den.»

Kristus befaler: «Gjør!» — og de som påstår seg å følge ham, gjør det ikke!

Kristus befaler: «Gjør det ikke!» — og de som påstår seg å følge ham, gjør det!

Kristus befalte: «Kom sabbaten i hu!» — og dermed *glemmer* de den, de som later som om de følger ham!

Men legg merke til resten av det samme utsagnet — «så du holder den hellig!» Ordet «holde» betyr å bevare den i samme stand. Man kan ikke holde isvann varmt. Man kan bare holde varmt vann varmt. Du kan ikke helligholde en dag som ikke er hellig. Den eneste ukedag som Gud noensinne har helliggjort, er hans sabbat. Det er helt umulig å holde søndag eller fredag hellig, fordi Gud aldri helliget dem, og mennesket har ikke makt til å helliggjøre noe som helst. Dette er ikke argumentasjon. Det er kjensgjerninger som du vil dømmes etter i Guds dom!

Legg så merke til 9. og 10. vers i 2. Mosebok 20: «Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning. Men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud; da skal du intet arbeid gjøre . . . »

Ikke en hvilken som helst syvende dag! Ikke «en av syv dager». Kristus sa «den syvende dag!» I Matteus 28:1 — etter korsfestelsen og oppstandelsen — etter at hva som enn var «naglet på korset», var blitt naglet der, vil du se at det er den syvende dag i uken, dagen *før* den første dag i uken, det er tale om.

Legg videre merke til at Kristus ikke sa: «Sabbat for det jødiske folk.» Han sa ganske klart: «Sabbat for Herren din Gud!» Hvis det er Herrens sabbat — sabbat for Herren — da er sabbaten i sannhet «Herrens dag».

La oss her og nå sette en stopper for de opprørske påstandene om at søndag er «Herrens dag» basert på Åpenbaringen 1:10. La meg gjøre oppmerksom på det faktum at 1) dette verset ikke refererer til noen ukedag, men til en egen tidsepoke som i mer enn 30 profetier blir omtalt som «Herrens dag». I vår tid nå er vi i menneskets dag. Herrens dag er den tidsepoke da Gud vil begynne å gripe inn direkte og på overnaturlig måte i verdens gang og etter hvert overta styret i alle land. Og 2) dette verset og tilhørende tekst viser ikke til noen ukedag, og det nevner heller ikke på noe vis søndag eller «den første dag i uken». Det er absolutt intet i dette verset med tilhørende tekst som forbinder det med en ukentlig tilbedelsesdag eller en forandring av denne dagen til søndag. De som har forbundet det med søndag, har gjort det uten Skriftens autoritet, og har på det vis forført millioner av mennesker.

«Herrens dag» er den dag Den Evige er herre over — det er den dag som er hans — og i Markus 2:28 sa Jesus Kristus at han var Herre over sabbaten — ikke over søndagen.

I det vers vi har foran oss, i 2. Mosebok 20:10, sier han til alle som er forsamlet: «Men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud.» *Ikke* «for det jødiske folk», men «for Herren din Gud».

Sabbaten er ikke min dag

La meg forklare dette verset enda litt nøyere. For mange år siden holdt jeg en aftengudstjeneste i handelsstandens auditorium i sentrum av Seattle. En dame som håndhilste på meg ved utgangen etter gudstjenesten, stoppet opp og sa:

«Hr. Armstrong, jeg har fått høre at lørdagen er Deres dag. Jeg håper oppriktig at det ikke er sant!»

«Det er aldeles ikke sant,» svarte jeg. «Søndagen er min dag.»

«Åh, det var godt å høre!» utbrøt hun.

«Men vent litt,» sa jeg straks. «Jeg ser at De misforstår. Søndag er min dag, likeså mandag, tirsdag, onsdag, torsdag og fredag. Men tiden fra solnedgang fredag til solnedgang lørdag er ikke men dag. Det er Guds dag — det er Herrens dag.»

Les ordlyden i Kristi bud igjen: «Seks dager skal du

arbeide og gjøre all din gjerning.» De er våre dager hvor vi kan gjøre vårt arbeide. «Men den syvende dag er *sabbat for Herren din Gud.*» Den syvende dag er Herrens dag. Selve dette budet i den lov som definerer hva synd er, sier dette klart og tydelig!

I 1. Johannes 3:4 leser vi Bibelens definisjon på hva synd er: «Synden er lovbrudd.» I Romerne 7:7 leser vi hvilken lov det er synd å være ulydig mot, den lov som sier: «Du skal ikke begjære», som er et sitat nettopp fra denne loven — 2. Mosebok 20:17. I Jakob 2:9–11 kan vi lese hvilken lov som definerer synd. Det er den lov som er delt opp i bud (10. vers). Et av disse budene er: «Du skal ikke drive hor», sitat nettopp fra denne loven (2. Mos. 20:14), og et av de andre 10 bud er: «Du skal ikke slå i hjel», også sitat fra samme lov (2. Mos. 20:13).

I Jakob 2:10 kan vi lese at om vi bryter ett av De ti bud, uansett hvilket, har vi gjort oss skyldig i SYND. Samme lov sier også: «Kom hviledagen [sabbaten] i hu, så du holder den hellig . . . den syvende dag er sabbat for Herren din Gud» (2. Mos. 20 igjen, 8. og 10. vers). Hvem som enn bryter dette budet, begår synd!

Dette er antagelig langt fra hva du har trodd på eller har hørt. Men hvis noen ønsker å si imot, vil jeg foreslå at de oppbevarer sine argumenter til dommens dag og så prøver å argumentere ansikt til ansikt med sin Frelser og Skaper, Jesus Kristus!

Kalt sabbat fra skapelsen av

Legg merke til enda en vesentlig kjensgjerning før vi forlater 2. Mosebok 20.

I 11. vers kan vi lese: «For i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden . . . og han hvilte på den syvende dag; derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den.»

Når var det altså Herren velsignet og helliget den syvende dag? Som tidligere forklart vil du i 1. Mosebok 2:3 kunne lese at han foretok denne velsignelsen og helligelsen på den syvende dag i den opprinnelige skapelsesuken. Dette sabbatsbudet sier klart: «Herren velsignet sabbatsdagen.» Han foretok denne velsignelsen og helligelsen dagen umiddelbart etter at Adam og Eva ble skapt, og det han da velsignet og

helliget, var ifølge 2. Mosebok 20:11 sabbatsdagen. Det var Guds sabbatsdag helt fra selve skapelsesuken av. Det var da Herren skapte sabbaten.

Mange har brukt det villedende argument om at Gud ikke gjorde og innstiftet sabbaten før han ved Sinaifjellet gav De ti bud. Men her står det helt klart at den syvende dag i skapelsesuken som Gud den gang velsignet og helliget, allerede da var sabbatsdagen. Dessuten har vi tidligere på det sterkeste bevist at sabbaten eksisterte og var Guds hellige dag før Israels barn nådde frem til Sinaifjellet, som vist i 2. Mosebok 16.

Det var altså Herren Jesus Kristus, som «Logos» (på gresk) i Johannes 1:1, eller «JHVH» (på hebraisk) i 1. Mosebok 2 som skapte alt som var skapt, og som også faktisk skapte sabbaten, lot den «bli til», slik han erklærte i Markus 2:27. Det var en av de ting han skapte, og den ble skapt på den syvende dag i den aller første uken —skapelsesuken. Sabbaten har eksistert fra skapelsen av, og mer enn to tusen år senere befalte den samme Herren, den person i Guddommen som senere ble Jesus Kristus, sitt folk å holde den hellig! Og etter enda omtrent to tusen år sa han at han er Herre over den dagen!

EN EGEN EVIG PAKT

Det Gud påla oss å huske, det vil opprørskje mennesker benytte ethvert menneskelig argument for å rettferdiggjøre at man glemmer!

Som en følge av det har mange mennesker, selvsagt uten noen autorisasjon fra Skriften, gitt den begrunnelse at De ti bud ble opphevet på korset. De stanser selvfølgelig aldri opp og tenker over at *hvis* det ikke er noen lov, da er det heller ingen overtredelse — slik Paulus klart slår fast i Romerne 4:15 — og i så fall ha ingen syndet siden korsfestelsen, og dermed har vi ikke bruk for noen Frelser!

Allikevel, selv om dette forvrengte og villedende argumentet var riktig — *hvis* Gud hadde opphevet alle sine ti bud ved korset og så tatt inn igjen ni av dem i Det nye testamente for å bli kvitt sabbaten, slik mange i dag lærer — så er de allikevel uten unnskyldning!

For i og med sabbaten gjorde Gud en spesiell og adskilt pakt som er bindende for alltid!

Pakten fullendt

Du husker sikkert at etter at Gud hadde gitt loven med De ti bud, så la han ikke noe til (5. Mos. 5:22). Enhver annen lov eller pakt som kom senere, er ikke en del av denne loven, men en egen lov eller pakt.

Paulus gjør dette klart: «Selv en menneskelig pakt vil

ingen gjøre til intet eller legge noe til etter at den er stadfestet» (Gal. 3:15).

Loven med De ti bud er komplett. Gud la ikke noe til. Dertil kommer at pakten ved Sina ble ratifisert, som beskrevet i 2. Mosebok 24:4-8. Det kan ikke tilføyes noe til den.

Senere, etter at De ti bud og pakten ved Sinai begge var gjort komplette og var ratifisert og satt i kraft, satte Gud opp en annen, evig og bindende pakt med sitt folk, helt adskilt fra den første.

Hvorfor sabbat?

Gud gjør aldri noe uten grunn, dvs. uten en god og nyttig hensikt. Når Gud gjør noe eller lager et eller annet, er det alltid en grunn for det, en viktig hensikt.

Gud skapte mennesket og satte det på denne jord. Men menneskeheten har mistet kunnskapen om den hensikt Gud hadde med den. Gud hadde en viktig grunn. Du ble anbragt her i en meget viktig hensikt.

Ved «Ordet» (Joh. 1:1-3), som senere ble til Jesus Kristus, skapte Gud sabbaten. Han gjorde det for menneskenes skyld.

Men hvorfor?

Hvilken hensikt tjener den? Menneskeheten har også tapt kunnskapen om denne viktige hensikten! Jesus Kristus sa (Mark. 2:17-28) at den ble til for mennesket, og ikke mennesket for sabbaten. Men ved den anledning fortalte han bare for hvem han skapte den, ikke hvorfor, ikke av hvilken hensikt, bortsett fra at det var til menneskets beste.

Det er derfor denne spesielle, adskilte sabbatspakten er så viktig, for den avslører grunnen, den fundamentale hensikt. Derfor blir det så viktig å studere saken nøye.

Beretningen finnes i 2. Mosebok 31:12-17.

Den spesielle sabbatspakten

«Og Herren sa til Moses: Tal til Israels barn og si: Mine sabbater skal I holde . . . » (2. Mos. 31:12-13).

Legg merke til hvilken dag som er «Herrens dag». Den Evige kaller sabbatene «mine sabbater». Sabbatene er hans — de tilhørte ikke Israel — de er ikke våre dager, men Den Eviges. De er ikke «de jødiske sabbatene», eller «hedning-

enes sabbater». Sabbaten er et stykke tid. Når denne tiden enn kommer, er den ikke vår, men Guds.

Den gjelder i samme grad for oss i dag som for våre forfedre dengang. Hvis vi tilegner oss den for egen bruk, enten til arbeide, fornøyelser eller hva som helst annet, så stjeler vi denne tiden fra Gud!

Legg igjen merke til at han sa: «Mine sabbater skal I holde.» I 2. Mosebok 20:8 befaler han oss å «holde den [sabbaten] hellig» — Gud gjorde den til hellig tid og befalte oss å *holde* den hellig, og ikke vanhellige det som er hellig for Gud.

Studer nå denne spesielle pakten litt nærmere: «... For det er et tegn mellom meg og eder fra slekt til slekt, for at I skal vite at jeg er Herren som helliger eder» (2. Mos. 31:13). For en enorm betydning som ligger i denne delen av setningen! Allikevel leser de fleste rett forbi den uten å fatte den uhyre viktige sannheten den inneholder!

Vær klar over at her er hensikten med sabbaten: «... For det er et TEGN...» Hva er et tegn?

Går du nedover hovedgaten i forretningsstrøket i en by, ser du overalt tegn eller skilt som identifiserer butikkene, kontorene og fabrikkene. Tegnet eller skiltet tilkjennegir hva slags foretagende, institusjon eller kontor som er innenfor.

Et tegn er et merke, et symbol eller en etikett som identifiserer. Du ser et tegn eller skilt: «A.B. Hansen, Møbler og Innredninger». Tegnet, skiltet, viser hvem som er eier, og hva slags forretning han har. Norsk riksmålsordbok definerer ordet «tegn» slik: «Merke, særl. identifisering, angivelse av tilhørighet, ell. som symbol... gjenstand som tjener til symbol for noe; ... merke som tjener til identifikasjon ell. bevis.» Så er det selvsagt spesielle tekniske betydninger av ordet som matematiske, medisinske og astronomiske tegn.

Det ordet som Moses skrev på hebraisk og som er oversatt «tegn», er *'ôwt*, og den hebraisk-engelske ordboken definerer det som «et signal, som et flagg, et sjømerke, et monument, et synlig bevis osv. — merke, under, tegn eller skilt». Et flagg identifiserer en nasjon. Et hvitt flagg er tegn på overgivelse. Et sjømerke er et signal som gjør oppmerksom på noe som det advares mot.

Gud befaler sitt folk å holde hans sabbat som et tegn.

Det er et tegn mellom Guds folk og Gud: «... Et tegn mellom meg og eder,» sier budet. Det er et identitetsmerke. Det annonserer eller bekjentgjør en viss identifiserende viten. Men hvilken viten? Gud svarer: «... For at I skal vite at jeg er Herren som helliger eder.»

Hvem er Gud?

Legg nøye merke til disse ordene! Det er tegnet som viser dem hvem som er deres Gud! Det er tegnet som vi kan vite at han er Den Evige ved! Det identifiserer Gud!

Men vet ikke alle hvem Gud er? Aldeles ikke! Den hele verden er forført — så sier Bibelen (Åp. 12:9).

Denne verden har en gud — en falsk gud — djevelen Satan! Han forstiller seg som «en lysets engel» (2. Kor. 11:14). Han har sine religiøse organisasjoner. Ikke alle er buddhister, shintoister, taoister eller konfusianere. Mange har tatt selve navnet «kristne», men deres prester er i følge Bibelen Satans prester: «Og det er intet under; for Satan selv skaper seg om til en lysets engel; derfor er det ikke noe stort om og hans tjenere skaper seg om til rettferdighets tjenere» (2. Kor. 11:14-15).

Men kaller de seg virkelig KRISTI prester? Les verset like foran de to som nettopp ble sitert — 13. vers: «For disse er falske apostler, svikefulle arbeidere, som skaper seg om til apostler for Kristus.» Ja, Satan er den store forfalsker. Han gir seg ut for å være Gud. Bibelen kaller ham for denne verdens gud (2. Kor. 4:4). Han utgir sine prester som Kristi prester — og de anklager Kristi sanne prester for å være «falske apostler» for å få mistanken vekk fra seg selv!

Kjenner denne verdens «kristendom» virkelig den sanne Gud? Den er forført til å tro at den gjør det, og en forført verden kan ta sin falske tro helt alvorlig. Ens gud er den eller det som man tjener og adlyder. Men den sanne Gud er den Éne som vi *skulle* adlyde.

Denne verden har ikke lært å adlyde Gud! Dens falske «kristendom» lærer at Guds lov er «opphevet». Den setter faktisk menneskets samvittighet, tilskyndet av Satans falske lære, i Guds lovs sted! Den lærer ikke, slik Kristus gjorde, at vi faktisk må leve etter hvert Guds ord — hele Bibelen! Den adlyder Satan ved å synde!

Hensikten med sabbaten

Gud gav mennesket sin sabbat i den hensikt å holde menneskeheten i den sanne kunnskap om Gud og den rette dyrkelse av ham. Men hvordan identifiserer sabbaten Gud — hvordan peker den mot den sanne Gud og ikke mot den falske? Gjør ikke søndag det like godt?

Så absolutt ikke!

Se i 17. vers i denne spesielle sabbatspakten: «Mellom meg og Israels barn er denne nemlig et paktens tegn til evig tid; ti i seks dager skapte Herren himmelen og jorden, men på den syvende dag hvilte han og vederkveget seg» (2. Mos. 31:17; Lindberg 1854).

Det var på den syvende dag i skapelsesuken at han hvilte fra skapelsesarbeidet. Ikke søndag, den første dag i uken. Bare den syvende dag i uken peker tilbake på skapelsen.

Hvordan viser dette hvem Gud er?

Hvis du tror at noen annen eller noe annet er Gud, så vil jeg bevise at min Gud er den sanne Gud, for hva du ellers måtte tro er Gud, ble formet eller skapt av den sanne Gud. Han som skapte og formet alt annet, er større enn alt det han formet — over alt annet som kunne kalles gud.

Skapelsen er *bevist* på Gud — på hans eksistens. Den — selve skapelsesakten — identifiserer ham!

Derfor tok Gud det mest varige, uutslettelige, uforgjengelige mennesket vet om — et stadig tilbakevendende stykke tid — den eneste dag som er et minne om skapelsesakten. Han tok den eneste dag som til stadighet, hver syvende dag i uken, peker på at Gud på den syvende dag i skapelsesuken hvilte fra skaperverket, som viser at Den Allmektige, altstyrende Gud — Skaperen selv — eksisterer!

Gud satte denne spesielle dagen til siden fra de andre som sin dag — Gud gjorde denne spesielle dagen hellig, også hellig for seg — idet han tok den ut som selve den dag han befalte sitt folk å samles på for gudsdyrkelse — den dag mennesket er påbudt å hvile på fra sitt eget arbeide og sine fysiske fornøyer — og bli vederkveget eller forfrisket ved å samles med andre lydige gudsdyrkere i et åndelig fellesskap.

Ingen annen dag er en minnedag for skapelsen. Sant nok, Satan har forført og villedet verden til å tro at Kristus stod

opp søndag morgen ved soloppgang — nettopp på det tidspunkt som alltid har vært brukt ved hedensk soldyrkelse. Men denne antagelsen er ikke riktig! Skriv etter vårt gratishefte *Oppstandelsen fant ikke sted på en søndag*. Du vil bli forbauset! Skriv også etter vårt spesielle gratishefte *Sannheten om påsken*. Begge heftene er virkelig overraskende og vil åpne dine øyne. Ved et offentlig bibliotek kan du få bekreftet og bevist at de taler sant.

Kristi oppstandelse fra de døde fant faktisk sted på sabbaten, ikke på søndagen! Dessuten sier Gud intet sted i Bibelen at vi skal feire dagen for Kristi oppstandelse! Det er en hedensk menneskeskikk, utelukkende basert på det frafalne menneskes autoritet — i strid med Guds bud!

Så her finner vi et viktig formål med sabbaten. Den identifiserer Gud! Den dag Gud satte til side for samling om og tilbedelse av seg, peker som en minnedag på den som vi skal ære — Skaper-Regenten over alt som er.

Men det er ikke alt.

Sabbaten ble også gitt som et tegn som tilkjennegir hvem som er Guds folk, og hvem som ikke er det. Legg merke til at denne særskilte pakten ikke bare sier at «I skal vite at jeg er Herren...», men les også resten av setningen: «... som helliger eder» (2. Mos. 31:13).

Legg merke til den enorme betydningen i dette!

Hva vil det si å hellige? Det vil si «å sette til side for hellig bruk eller formål.» På den syvende dag av selve skapelsesuken helliget Den Evige sabbatsdagen — dvs. han satte den til side for hellig bruk. Men nå ser vi at Gud sier den er et tegn på at han, Den Evige, også helliger — setter til side fra andre folk som sine, for sitt hellige formål — de som er hans folk.

I gammeltestamentlig tid var hans folk Israels menighet. I nytestamentlig tid er hans folk de i Guds egen menighet — de virkelig omvendte kristne som er unnfanget ved Guds Ånd.

Men hvordan setter sabbaten dem til side — adskiller dem — fra dem som ikke er Guds eget sanne folk?

Vel, om du har begynt å helligholde Guds sabbat, slik han befaler, da har du allerede funnet svaret av ren erfaring. Hvis du ikke har det, så bare begynn å holde Guds sabbat slik han befaler deg det — og du vil snart erfare at du automatisk blir

adskilt fra andre folk! Ja, så sannelig!

Sabbaten er Guds tegn, som ikke bare identifiserer Gud som Skaper-Regenten, men som også identifiserer dem som virkelig er hans folk.

Men hvordan?

Definisjon på Gud

La meg gi deg enda en definisjon på Gud. Enskjønt den eneste vise og sanne Gud er den store Skaper og Styrer av universet, er det mange avguder eller falske guder. Satan fremstiller seg for de forførte som Gud, og Bibelen kaller ham faktisk for denne verdens gud. Avgudsbilder ble dyrket som guder — og blir det ennå i dag, selv i såkalte «kristne» kirker. Det eller den du *tjener og adlyder*, er din gud!

Selve ordet «Herre» betyr regent, mester, sjef — den du adlyder! Jesus utbrøt: «Men hvorfor kaller I meg: Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?» (Luk. 6:46). Hvis de ikke adlød ham, da var han ikke deres Herre! Så hvorfor kalte de ham Herre, når han ikke var deres Herre?

Igjen sier Jesus: «Ikke enhver som sier til meg: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Fars vilje» (Matt. 7:21). Bare de som adlyder Gud, kan være hans barn og komme inn i hans rike! Din Gud er den du adlyder!

Legg også merke til følgende: «Vet I ikke at når I byr eder frem for noen som tjenere til lydighet, da er I også tjenere til den som I så lyder?» (Rom. 6:16).

Angående avguder som falske guder, så sier det annet bud: «Du skal ikke tilbe dem og ikke tjene [dvs. adlyde] dem; for jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud, som hjemsøker fedres misgjerninger [ulydighet] på barn inntil tredje og fjerde ledd på dem som hater meg, og som gjør miskunnhet mot tusen ledd, mot dem som elsker meg og holder mine bud» (2. Mos. 20:5-6).

Hvilken enorm betydning! Sabbatsbudet er det eneste av de ti som er et tegn som gjør det klart hvem som i dag er virkelig sanne kristne! *Det er det virkelige prøvebudet!* Denne verdens folk er villige til å anerkjenne de ni andre budene; men sabbatsbudet er det de positivt gjør opprør mot! Det er det ene som er den avgjørende prøven på lydighet! Det skiller

ut dem som har *overgitt* sin vilje til Gud — som adlyder Gud, uansett forfølgelser eller hva det måtte koste.

Å ja, det skiller deg unektelig ut! For et tegn!

Det peker ut den sanne Gud på selve den dag han satte til side til forsamling og gudsdyrkelse. Det peker ut Guds virkelige folk.

Guds tegn er noe du godtar frivillig, etter eget valg, eller overhodet ikke. Men «dyret» (symbol på det kommende gjenreiste såkalte «hellige» romerske rike i Europa) har et merke som snart med fysisk makt vil bli brent inn! Det har noe å gjøre med «kjøp og salg» — handel, forretning, det å ha et levebrød, en jobb (Åp. 13:16–17). Ja, dette er prøvebudet — det ene som selve din frelse og ditt evige liv avhenger av!

Men er det en pakt?

Jeg har sagt at Gud gjorde sabbaten til en egen, evig og stadig virksom pakt helt adskilt fra det vi kaller «den gamle pakt» som ble til ved Sinaifjellet.

På hvilken måte er den så en pakt?

La oss definere ordet «pakt». Norsk riksmålsordbok definerer en pakt som «høytidelig overenskomst med bindende forpliktelser for begge parter». En pakt er en kontrakt eller avtale hvor den ene part lover en viss belønning eller betaling til gjengjeld for visse fastsatte tjenester utført av den annen part.

Den gamle pakt som ble satt opp på Sinaifjellet mellom Gud og Israels barn, påla folket visse regler og betingelser som måtte følges: Lydighet mot De ti bud. Den lovet som belønning å gjøre Israel til et folk «over alle folk». Løftene var utelukkende nasjonale, materielle, av *denne* verden. Den nye pakt er grunnlagt på bedre løfter (Hebr. 8:6), som består i «en evig arv» (Hebr. 9:15).

Så snart en pakt er undertegnet, forseglet eller ratifisert — stadfestet — kan det ikke legges noe til (Gal. 3:15). Hva som enn står etter underskriften, er ikke juridisk noen del av paktens. Du leser om den faktiske opprettelsen av den gamle pakt og om forseglingen med blod i 2. Mosebok 24:6–8. Legg merke til (vers 8) at den slutter med ordene «den pakt som Herren slutter [den inspirerte hebraiske grunntekst sier: har sluttet] med . . . » Den var da allerede opprettet — fullført.

Vi kommer ikke til opprettelsen av denne spesielle evige sabbatspakten før syv kapitler senere. Den er derfor ikke noen del av den gamle pakt!

Men igjen, er den en pakt?

Bibelens ordlyd sier at den er det! Les 2. Mosebok 31:16: «Og Israels barn skal ta vare på sabbaten, så de holder den slekt etter slekt, en evig pakt.»

«Evig» betyr kontinuerlig, uavbrutt. Men skulle den være evig? Les neste vers: «Den skal være et evig tegn mellom meg og Israels barn.»

Hva er så betingelsen som må oppfylles? Å holde sabbaten hellig! «Den skal være eder hellig,» sier Gud (vers 14). Og hva er den lovede belønning for å oppfylle betingelsen? Det er ikke bare et tegn, men også en avtale eller pakt «mellom meg og eder,» sier Gud, «for at I skal vite at jeg er Herren som helliger eder.»

Der har vi det! Gud lover å hellige dem. Han vil skille dem ut som hellige — som sitt hellige folk! Kan man tenke seg noe større løfte?

Ja, det er en pakt! Det er en egen, helt forskjellig pakt. Selv om man prøver å argumentere med at den gamle pakt er «avskaffet», og at De ti bud dermed er opphørt, kan man ikke påstå at denne pakten bare skulle være frem til korset. Pakten er bindende «fra slekt til slekt» (vers 13); «en evig pakt» (vers 16); «et evig tegn» (vers 17).

Et tegn bare for Israel?

«Ja,» sier opprøreren som vil argumentere seg ut av lydighet, «men den er mellom Gud og *Israels* barn. Den gjelder ned gjennom alle Israels generasjoner; den er for alltid mellom Gud og israelittene.»

Aha — så du innrømmer altså at den er bindende for alltid for *israelittene*, slekt etter slekt? På dette argumentet er det to svar som vil dømme deg til ildsjøen om du argumenterer slik!

1) Ingen kan nekte for at dette helt og holdent binder Israels folk til for *alltid* å holde sabbaten, fra slekt til slekt. Deres slektledd fortsetter fremdeles. Derfor er den bindende for dem i dag.

Du må også innrømme at frelse og kristendom står åpen

for jøder og alle israelitter. Evangeliet «er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker» (Rom. 1:16).

Så en jøde kan altså bli en omvendt kristen! Faktisk var Menigheten til å begynne med nesten helt jødisk. Så selv om en jøde er en kristen i Guds Menighet, er han bundet til å holde Guds sabbat som en varig pakt fra slekt til slekt, til evig tid.

Har da Gud to slags kristne? Er det synd for en jøde-kristen å bryte sabbaten, og synd for alle andre å holde den? Må de jødekristne samles på sabbaten og de av andre nasjonaliteter på søndagen? Sa ikke Jesus at et hus som er delt og i strid med seg selv, ikke kan bli stående?

Finnes det to slags kristne? Les Galaterne 3:28–29: «Her er ikke jøde eller greker, her er ikke trelle eller fri, her er ikke mann eller kvine; for I er alle én i Kristus Jesus. Men hører I [hedninger] Kristus til, da er I Abrahams ætt, arvinger etter løftet.»

Så i og med at sabbaten er bindende i dag for den jødiske del av Guds Menighet, og det ikke finnes noen forskjell — vi er alle ett i Kristus — så er den også bindende for de hedningekristne.

Vi er Israel

2) Men det er et annet svar på dette argumentet: Folkene i USA, det britiske samveldet og i landene i Norden og resten av Nordvesteuropa er faktisk folkene fra tistammeriket Israels hus. Det jødiske folk er Judas hus.

På bakgrunn av sannheten om sabbaten er det mer enn noensinne viktig at du leser, studerer og sjekker bevisene for disse landenes identitet i vår gratis bok *De forente stater og Storbritannia i profetiene*. Den er en forbløffende åpenbaring! Og den er sann! Ja, sabbaten er forpliktende for oss i dag!

Men hvis sabbaten er Guds tegn som markerer hans folk Israel, hvorfor holder da våre land den ikke i dag?

Svaret på dette spørsmålet er også svaret på et annet: Hvorfor kalles de ti stammene av Israels hus for «de tapte ti stammer»? Og hvorfor tror våre land at de er ikke-israelitter? Hvorfor kjenner de ikke sin sanne identitet?

Nå skal vi avsløre en forbløffende, fantastisk og høyst overraskende sannhet!

Hvorfor de ti stammene gikk tapt!

Her er en sannhet som vil gjøre oss målløse og som er merkelige enn noe eventyr!

Her er fakta, skjult i århundrer, som er mer interessante enn en kriminalroman! Hvorfor kalles sabbaten respektløst og spottende «den jødiske sabbat»? Hvorfor tror verden at alle israelitter er jøder, og at jødene utgjør samtlige israelitter?

Her er en forbausende overraskelse for dem som har trodd dette! Jødene er bare en liten minoritet av israelittene, tro det eller ei!

Det aller første sted i Bibelen hvor du finner ordet «jøde» eller «jøder», er i 2. Kongebok 16:5–6 og — tro det eller ei — der finner vi at kongeriket Israel er alliert med Syria i krig mot jødene.

Ja, der står det! *Israel i krig med jødene!*

Så merkelig det enn kan synes, Israels barn var blitt delt. De var blitt to adskilte nasjoner! Den ene var kongedømmet Israel. Dets hovedstad var ikke Jerusalem, men Samaria. Den andre var kongedømmet Juda, med hovedstad i Jerusalem. Hør på den merkelige historien.

Etter kong Salomos død gjorde folket i Israel opprør mot de høye skattene. Den vise, gamle Salomo levde i en luksus og overdådighet som verden kanskje aldri har sett maken til. For å betale for sine store foretagender, fortsatte han ganske enkelt å øke skattene.

Folket forlangte skattereformer av Salomos sønn, kong Rehabeam. Men han var ung og hadde unge ideer. Han omgav seg med en «hjernetrust» av jyplinger. De hadde også unge ideer og gav følgende råd: «Si til folket at du vil vise dem hvem som er deres herre. Skattlegg dem enda hårdere enn din far gjorde.» Rehabeam ringeaktet det råd de eldre vise hoder hadde gitt. I hans øyne var de datidens reaksjonære.

Folket iscenesatte et svært masseopprør. De forkastet Rehabeam og valgte Jeroboam, som av kong Salomo var blitt forfremmet til en høy stilling, til konge.

Men Juda stamme nektet å gjøre opprør mot Davids hus. Rehabeam var av deres stamme, og de ville beholde ham som

sin konge. Dermed trakk Israel seg ut. Juda dannet et eget kongedømme og kalte det Juda rike. Benjamins stamme fulgte dem. De ble kjent under navnet jøder, et klengenavn for Juda.

Israel mister tegnet

Intet sted i Bibelen blir noen i tistammeriket Israel kalt jøder. Dette navnet viser bare til Juda rike. Jødene er riktignok israelitter, men bare en del av israelittene er jøder!

Nesten umiddelbart etter at Jeroboam ble konge, ble han redd for at folket ville se og igjen ønske seg Rehabeam til konge når de dro opp til Jerusalem for å delta i de årlige høytidene. Han tok raskt sine forholdsregler for å sikre sin trone.

Levi stamme utgjorde presteskapet. De var lederne, de best utdannede. Levittene, som levde av tienden, hadde nydt to-tre ganger høyere inntekter enn de andre stammene. Med et raskt pennestrøk avsatte Jeroboam levittene og satte de laveste, de mest uvitende av folket til prester. Dem kunne han kontrollere, og dermed kunne han kontrollere religionen slik hedenske konger alltid hadde gjort det. Deretter dro mange, om ikke alle, av levittene tilbake til Juda rike og ble kjent som jøder.

Så satte Jeroboam straks opp to store avgudsbilder som folket skulle dyrke. Han gav ordre til at høsthøytidene (medrenget de årlige sabbatene) skulle holdes i den åttende måned på et sted som han valgte i nord, istedenfor i den syvende måned og i Jerusalem, slik Gud hadde befalt (1. Kong. 12:28-32). Folket fortsatte med Jeroboams to grunnleggende tvilingsynder: Avgudsdyrkelse og brudd på sabbaten. Flere av kongene tilføyde andre onde og syndige skikker.

Israel gjort til slaver

Gud lot Israels hus bli invadert og erobret av Assyria. Disse israelittene ble fjernet fra sine gårder og byer og ført som slaver til Assyria ved sydkysten av Det kaspiske hav. Men Judas hus — jødene, en helt annen nasjon — ble ikke invadert før på babylonerkongen Nebukadnesars tid.

Men to-tre generasjoner etter at Israel ble tatt til fange, ble kaldeerne en verdensmakt. Under Nebukadnesar inva-

derte kaldeerne (Babylonia) Juda.

Folket fra tistammeriket Israel vandret mot nordvest etter at Babylonia slo Assyria. De fortsatte inn i Vesteuropa, Den skandinaviske halvøy og De britiske øyer.

Hvorfor ble de så kjent som «de tapte ti stammer»?

De hadde tapt sitt nasjonale identitetstegn!

Alle Israels konger fulgte skikken med å bryte sabbaten, så vel som avgudsdyrkelsen. Så lenge de ble i landet Israel og kalte seg «Israels rike», var deres identitet kjent. Men i Assyria var de ikke lenger et rike med egen regjering og konge. De var bare slaver. De tok opp assyrerne språk etter hvert som nye generasjoner vokste opp. De glemte hebraisk, slik profetiene i Bibelen sa de ville. De mistet hele sin nasjonale identitet.

Etter flere generasjoner delte Josefs stamme seg i to stammer, Efraim og Manasse, som i dag er de britiske og amerikanske folk.

Rubens stamme slo seg ned i det land som i dag er Frankrike. De hadde tapt sin nasjonale identitet. Men franskmennene har nettopp sin stamfar Rubens karaktertrekk. Gjennom vårt gratis hefte som på fransk åpenbarer deres opphav og nasjonale identitet, begynner tusenvis av franskmenn å lære sin egentlige identitet.

De ti stammene, kjent som Israels hus, tapte sitt identitetsmerke — Guds sabbat. Dette er grunnen til at de tapte sin nasjonale identitet!

Hvorfor jødene blir gjenkjent

Men Juda holdt sabbaten! De fortsatte ikke lenge med å holde den hellige eller å holde den slik Gud hadde påbudt, men de anerkjente den slik de gjør i dag. De anerkjenner og holder den som en hviledag.

Resultatet! Hele verden betrakter dem som Guds utvalgte folk! Verden tror de er Israel — ikke bare Juda!

Jødene identitet er ikke gått tapt. Og siden deres identitet som rasemessige etterkommere av det gamle Israel er kjent, og identiteten til de langt mer tallrike «tapte ti stammene» ikke er kjent — tror verden av jødene er Israel og ikke Juda. Så her igjen er hele verden forført, til og med når det gjelder den sanne identitet til dem som virkelig er Guds

utvalgte førstefødselsrettnasjon!

Kjære leser, hvis du ikke allerede har lest grundig igjennom vår gratis bok *De forente stater og Storbritannia i profetiene*, bør du straks skrive etter den. Den forklarer den fantastiske, forbløffende sannheten om at folkene i USA, Storbritannia, Norden og resten av Nordvesteuropa faktisk nettopp er de «tapte» ti stammer av Israelsfolket — og at de av fødsel slett ikke er hedninger!

Ja, sabbaten, Guds dag — den sanne Herrens dag — er når alt kommer til alt vårt folks dag i dobbelt forstand: For det første fordi den var gjort for alle Guds folk, selv de hedningefødte som nå åndelig gjennom omvendelse tilhører Kristus; for det annet er den vår dag også ut fra rasemessige forhold, gjennom kjødelig fødsel, fordi det er den dag Gud gav våre forfedre og befalte dem at den til evig tid skulle holdes hellig!

HVILKEN DAG FOR DE HEDNINGE-KRISTNE?

«**M**en hør nå her!» kan man kanskje fortsatt si, «var ikke den sabbatspakten kun for Israel? Utelukker den ikke hedningene? Var ikke hensikten med den å identifisere isrealittene og skille dem ut, adskille dem helt fra hedningene?»

Svaret er et absolutt nei!

La oss forstå dette og få det helt klart!

Er hedninger utelukket?

Gud gav sabbatspakten for å identifisere først den sanne Gud til forskjell fra falske guder, og dernest dem som er hans folk i motsetning til dem som IKKE er Guds folk!

Den ble *ikke* gitt for å skjelne mellom to typer av Guds folk, som for eksempel to typer av kristne: de som er av jødisk avstamning og de som er av ikke-jødisk avstamning. Gud har ikke to typer kristne! Her er ikke jøde- eller hedenskfødte, her er ikke mann eller kvinne; for vi kristne er alle ett i Kristus Jesus (Gal. 3:28).

Forstå dette!

I gammeltestamentlig tid var isrealittene det eneste folk på jorden som var Guds folk! Og sabbaten var tegnet som tilkjennegav dem som Guds folk.

Har du ikke lest i Hosea hvorledes Gud symbolsk kalte huset Israel (tistammeriket) for «Lo-Ammi», som betyr: «ikke

mitt folk»? (Hos. 1:9.) Det var fordi de hadde forkastet Guds skikker, og isteden hadde fulgt Jeroboams skikker.

«Se, derfor,» sa Gud til dette huset, som både dyrket avguder og forkastet sabbaten, «stenger jeg din vei med torner; jeg reiser en mur foran henne, så hun ikke finner sine stier» (Hos. 2:6). Det vil si at Israels hus skal tape sin vei etter hvert som de vandrer fra det assyriske fangenskap mot nord-vest inn i Europa, til Atlanterhavskysten, Skandinavia og De britiske øyer — de skal tape sin identitet — gå tapt — de tapte ti stamme!

Les disse to første kapitlene av Hosea, en profeti om tistammeriket Israels hus. Den forteller at de vil ha tapt all kjennskap til hvem deres sanne Gud er!

Profeti for i dag

Legg merke til det! «Hun skjønte ikke at det var jeg som gav henne kornet og mosten og oljen, og som gav henne sølv og gull i mengdevis som de brukte til Ba'al» (vers 8).

Dette er en beskrivelse av dagens Amerika, Storbritannia og Norden! Gud har gitt oss den uovertrufne nasjonale riksom som han ubetinget lovet Abraham — ikke på grunn av våre synder, men på grunn av Abrahams lydighet! Men hvordan har vi brukt denne rikdommen? Til Ba'al-dyrkelse — solguden Ba'als dag, som kalles søndag — til å holde Ba'als jul, påske og andre høytider — i den såkalte «kristendom» som er gjort hedensk, og som i stor grad er nøyaktig det motsatte av Jesu Kristi sanne religion!

Legg derfor merke til i 9. vers hva Gud vil gjøre med det!

«Derfor vil jeg ta mitt korn tilbake, når dets tid kommer, og min most [vin], når tiden er inn . . . » M.a.o. den hunger som er profetert av Joel, Esekiel, Kristus og i Åpenbaringen. Ja, dette er en dobbel profeti. Den ble en gang oppfylt i det gamle Israel, og den vil igjen bli oppfylt på deres etterkommere i dag! På våre folk! Faktisk er den i ferd med å oppfylles, i det du leser dette!

Fortsett. Legg merke til hva mer Gud vil gjøre med oss: «Og jeg vil gjøre ende på all hennes glede, hennes fester» — de som tilhører Ba'al: Jul, nyttår, tradisjonell påske, faste, sankthans. Dette er *ikke* Guds dager!

Fortsett: «Hennes nymåner og hennes sabbater . . . » (ikke

Guds, men Ba'als, som vårt folk kaller sin sabbat — den hedenske søndag!) (vers 11).

Gud fortsetter: «Og jeg vil besøke henne for de dager da hun brente røkelse for Ba'alene . . . men glemte meg, sier Herren» (vers 13).

I årevis er Guds profetier blitt ropt ut til våre folk på programmet *Morgendagens Verden* og i *Den Enkle Sannhet* — at vi vil bli besøkt av en slik total tørke og slike epidemier at de vil ta en tredjedel av folket vårt! Og hvis vi som nasjon ikke våkner opp og omvender oss fra disse syndene, vil vi bli invadert og igjen bli ført i slaveri. Du må gjerne blåse av det, eller trekke på skuldrene. Men ikke lenge! I den nære fremtid vil de slå til! Og da vil du ikke lenger blåse av det!

Men hvordan slutter denn spesielle profetien?

Les det selv!

«Se, derfor vil jeg lokke henne [Israel] og føre henne ut i ørkenen» — i slaveri og fangenskap — «og tale vennlig til henne . . . Og det skal skje på den dag» — tiden for Kristi gjenkomst! — «at du skal rope: Min mann! Og du skal ikke mere rope til meg: Min Ba'al! Og jeg vil ta Ba'alenes navn bort fra hennes munn, og de skal ikke mere nevnes ved navn. Og jeg vil den dag gjøre en pakt for dem» — den nye pakt! « . . . Og jeg vil si til Lo-Ammi [hebraisk: ikke mitt folk, dvs. de «tapte» ti stammer]: Du er mitt folk, og det skal svare: Min Gud» (Hos. 2:14-23).

Antagelig har du aldri tidligere fortsatt Hoseas profeti! Den kan ikke virkelig bli forstått om du ikke forstår sabbatspakter i 2. Mosebok 31:12-17.

Tilbake til det opprinnelige spørsmålet i dette kapitlet.

Utelukker ikke denne spesielle sabbatspakten hedningene? Var ikke formålet med den å identifisere Israel og skille dem ut, adskille dem helt fra hedningene?

Da Israel forkastet dett kjennetegnet, identifiserte det dem så absolutt ikke lenger, punktum! Det skilte dem ikke ut fra hedningene. De kom til å tro at de var hedninger, ikke-israelitter. Verdens ikke-israelittiske folk kalte dem hedninger. Jødene kalte dem hedninger!

Jødene fortsatte å anerkjenne sabbaten — og hele verden kalte dem «det utvalgte folk»!

Et lys for hedningene

Hvorfor satte da Gud opp denne særskilte evigvarende sabbatpakten med Israel, og ikke med hedningefolkene?

Ganske enkelt fordi alle hedningefolkene hadde avskåret seg selv helt og holdent fra Gud. Alle hadde gitt seg over til avgudsdyrkelse. Ingen av dem kjente den sanne Gud.

Ganske enkelt fordi Gud hadde tatt et nedtrampet slavefolk — som dog gjennom Abraham, Isak og Jakob og Josef var av overlegen herkomst — og som ikke var innpodet med noen som helst religion, og gjort dem til sitt folk.

Ganske enkelt fordi Gud ga det som var hans rette levemåte til dette utvalgte folk som var hans nasjon — og hvorfor?

For å være et lys for hedningene!

Gud gjorde det for å vise andre folk hvilke velsignelser som følger lydighet mot hans lover, for å gi andre folk et eksempel!

Gud ga sine rette veier — og alle sine løfter, innbefattet frelse gjennom Kristus — til Israel, for dermed å gjøre disse veiene og velsignelsene kjent og tilgjengelig for hedningene.

Alle andre folk hadde tapt kjennskapet til Gud, de hadde tapt kjennskapet til hans identitet. En gang i tiden visste deres forfedre hvem Gud var. Men så mange oppdiktede og innbilte guder og halvguder er blitt satt opp i folks sinn, opprinnelig som mellommenn mellom menneskene og den eneste suverene Gud, at all viten om denne ene Gud var blitt utradert.

Helt i begynnelsen av menneskehetens historie talte Gud personlig med Adam og Eva. Han ga dem sin instruksjon, forkynte sitt evangelium til dem. De visste at Gud tilbød dem evig liv som gave. De visste at syndens lønn er døden. Men de resonnererte seg rundt denne sannheten — akkurat som noen av dere som leser dette, resonnerer dere vekk fra det Gud så gjerne ville gi dere. Adam og Eva gjorde opprør. De adlød villig Satan.

Gud skapte mennesket med moralsk valgfrihet. Gud har alltid gjort sin sannhet tilgjengelig. Og han har forordnet at mennesket må velge! Gud tillater ikke mennesket å resonnerere seg til eller å bestemme hva som er synd. Men Gud tvinger

enhver til å bestlutte om man vil synde. Gud har bestemt at det er synd å bryte hans sabbat. Du må ta en beslutning! Og slik du sår, vil du høste!

Adams barn tok sin beslutning. Abel traff rett valg. Jesus Kristus sa at Abel var rettferdig. Hans lønn er sikret! Kain tok gal beslutning og beseget sin skjebne. 1600 år senere var det bare én mann, Noa, som var lydige mot Gud på denne jord. Senere fulgte øyensynlig Sem Guds vei. Men etter syndfloden fulgte resten av verden Nimrod, grunnleggeren av denne verdens sivilisasjon.

Menneskeheten tok sin beslutning. Den gjorde opprør mot Guds rette veier. Den fulgte villig Satans forførelse og satte opp vel etablerte skikker og normer for gudsyndyrkelse som var fiendtlige mot Gud. Etterfølgende generasjoner tapte kjennskapet til den sanne Gud.

Hvorfor nasjonen Israel?

Det var i en slik verden, avskåret fra Gud, at Den Evige kalte til seg et foraktet, ydmyket slavefolk som nedstammet fra Abraham. Det ser ut til at menneskenaturen og menneskets nedverdiggelsestilstand er slik at Gud må velge et underkuet, nedtrykt slavefolk som det eneste som er tilstrekkelig ydmykt til å ville lytte til Skaperen og adlyde ham! Men husk at selv om de av omstendighetene var redusert til slaver, var de arvemessig et evnerikt folk. Gud hadde nå til hensikt å gi alle de andre folkeslagene en sjanse ved hjelp av dette utvalgte folket, Israel!

Om dette folket sa Gud: «Det folk jeg har dannet meg» — dvs dannet som sitt redskap, så hedningefolkene kan se de ettertraktede resultatene og kolossale godene og den nasjonale velstand som ville komme til utfoldelse i Israel hvis de adlød. «De skal forkynne min pris,» sa Gud (Jes. 43:21).

Disse israelitterne hadde selvfølgelig menneskenatur. Selv Israel, som Gud utførte forbløffende mirakler for, fulgte aldri Guds veier lenge ad gangen. Men gjennom dem har Gud tatt bort enhver unnskyldning fra alle som gjør opprør. Menneskeheten har fått enhver tenkelig sjanse til å angre sine veier!

Senere, i løpet av Kristi jordiske liv som læremester, og etter det, har Gud anvendt sin menighet. Kristus kalte til seg Menigheten som sitt spesielt utvalgte folk for ikke bare a

forkynne sitt evangelium til verden, men for å vise verden de ettertraktede resultatene som kan høstes av lydighet! Slik det gamle Israel var kalt til å være et lys for denne verden, så er også Menigheten kalt til å være det!

«I er verdens lys,» sa Jesus til sine disipler. «La således eders lys skinne for menneskene, for at de kan se eders gode gjerninger!» (Matt. 5:4, 16). Dvs. sette et godt eksempel. La verden se de gledelige resultatene!

Guds rette veier, som han skapte som levende, ubønnhørlige lover, er ikke for jødene alene. De er for menneskeheten. Sabbaten ble til for menneskets skyld — ikke alene for det jødiske folk.

Efeserne var opprinnelig hedninger. Men de hørte Kristi evangelium, de angret, trodde — og adlød. De ble omvendte kristne.

Til disse hedningefødte kristne skrev Paulus: «Kom derfor i hu, I som fordem var hedninger . . . at I på den tid stod utenfor Kristus, utelukket fra Israels borgerrett og fremmede for paktene med deres løfte, uten håp og uten Gud i verden; men nå, i Kristus Jesus, er I som fordem var langt borte, kommet nær til ved Kristi blod . . . Så I er da ikke lenger fremmede og utlendinger, men I er de helliges medborgere og Guds husfolk» (Ef. 2:11-19).

Hedninger ikke utelukket

For å bli en omvendt kristen må man åndelig sett bli en israelitt! Som tidligere sitert er frelse for «*hver den som tror, både for jøde først og så for greker*» (Rom. 1:16).

Men ble ikke hedningene utelukket under Det gamle testamente?

Nei, det ble de ikke!

Det Gud ga til Israel, var også for hedningene. Sabbaten var for hedningene såvel som for israelittene! Du ønsker kanskje bevis? Her er det!

Hedninger kunne alltid komme inn i Israels menighet — og mange gjorde det. Helt fra de fra først av gikk ut av Egypt: « . . . Og det dro også en stor hop av alle slags folk med dem » (2. Mos. 12:38). Disse var hedninger.

I instruksjonene for påskefeiringen sa Gud: «Og når en fremmed [en hedning] oppholder seg hos deg og vil holde

påske for Herren, skal alt mannkjønn hos ham omskjæres, og da kan han få være med og holde den; han skal være som en innfødt i landet» (2. Mos. 12:48). Igjen i vers 49: «Det skal være en og samme lov for den innfødte og for den fremmede som oppholder seg hos dere.»

Hedninger kunne alltid komme inn og bli naturaliserte borgere av Israel. De gjorde det i tusenvis.

La nå profeten Jesaja i en profeti for vår tid, i dag, fortelle deg om sabbaten bare var for jødene.

Sabbaten for ikke-israelitter i dag!

Jesus Kristus sa at sabbaten ble til for mennesket. Ikke bare for jødene — ikke bare for israelittene — men for *mennesket!* Den ble skapt for Adam! Den ble skapt for mennesket av det 20. århundre — og av det 21.!

Les nå Jesajas profeti i Jesaja 56 fra 1. vers. Legg først merke til at det kommer fra den øverste Autoritet! «Så sier Herren . . . » Der har du autoriteten!

Fortsett: «Akt på det som er rett, og gjør rettferdighet! For min frelse kommer snart, og snart skal min rettferdighet åpenbares.»

Her har vi tiden som profetien angår. Når er det Guds frelse snart kommer! Når blir Guds rettferdighet snart åpenbaret?

Det blir forklart i Hebreerne 9:27-28.

Forstå dette: «Og likesom det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom, således skal og Kristus, etter å være ofret én gang for å bortta mange synder, annen gang åpenbare seg, uten synd, til frelse for dem som venter på ham.»

Kristus vil bringe frelse når han kommer for annen gang. En bedre oversettelse av siste del av ovennevnte setning er: «Således skal og Kristus . . . annen gang åpenbare seg til frelse for dem uten synd som venter på ham.»

Norsk 1978 gjengir det slik: «Slik er også Kristus ofret én gang for å ta bort manges synder, og siden skal han for annen gang komme til syne, ikke for syndens skyld, men for å frelse dem som venter på ham.»

Når vil Kristi frelse bli åpenbaret? Det forklares også i Åpenbaringen 12:10: «Fra nå av tilhører frelsen og styrken

og riket vår Gud, og makten hans salvede [Kristus].» Her tales det om tiden for Kristi gjenkomst!

Videre sa Jesus: «Se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, til å gi enhver igjen etter som hans gjerning er» (Åp. 22:12). Tidspunktet: Kristi gjenkomst!

Så tiden som Jesajas profeti angår, er like før Kristus kommer tilbake. Tidspunktet er altså nå — i dag!

Merk deg så hva Kristus, Den Høyeste Autoritet, sier:

«Salig er det menneske som gjør dette, det menneskebarn som holder fast ved det, som holder sabbaten, så han ikke vanhelliger den, som varer sin hånd, så den ikke gjør noe ondt. Den fremmede [hedningen] som holder seg til Herren, må ikke si: Herren vil visst skille meg fra sitt folk!» (Jes. 56:2-3).

Legg merke til det! La ingen hedning, nå i vårt 20. århundre, som er blitt omvendt og har knyttet seg til Herren Jesus Kristus, si at Kristus har skilt ham fra Guds folk, Israel, Nei, sabbaten var ikke et tegn til å skille hedninger fra israellitter! Hedningefolk var ikke utelukket!

Fortsett med 6. og 7. vers: «Og de fremmede [hedningene] som holder seg til Herren» — som blir kristne — «for å tjene ham og for å elske Herrens navn, for å være hans tjenere, alle de som holder sabbaten, så de ikke vanhelliger den, og som holder fast ved min pakt; *dem* [hedningene] vil jeg føre til mitt hellige berg, og glede dem i mitt bedehus . . . »

Her er et positivt bevis!

Her er et uimotsigelig «så sier Herren».

Sabbaten ble til for mennesket — for menneskeheten — for hedninger såvel som for israellitter.

Gud selv gjorde sin sabbat evig bindende (2. Mos. 31:12-17). Den er bindende for alltid, evigvarende, fra slekt til slekt for israellittene. Deres slektledd har ikke opphørt. «For alltid» har ikke opphørt.

Israellitter blir kristne gjennom Kristus på samme måte som hedningene. Israellitt-kristne er altså forpliktet til å holde Guds hellige sabbat.

Men hva med hedningene? De må også holde den. De blir åndelig sett israellitter når de mottar Guds Hellige Ånd og blir virkelig omvendte kristne. Gud har ikke *en* vei for jøder og en annen for ikke-jøder. Han har ikke en dag for jøder, og en annen for ikke-jøder. Kristus er ikke delt! Gud gjør ikke forskjell på folk!

HVORFOR ISRAEL OG JUDA BLE SLAVER

Hvilke var Jeroboams synder, de som så ofte blir omtalt i Konge- og Krønikebøkene, og som har med det gamle Israels historie å gjøre?

Hva som enn er synd for en israelitt, det er synd også for en hedning!

Gud hadde en mening med å sette sin lov i sving. Det var vår lykke som var grunnen. Hver flik av menneskelige veer, hver krig, hver eneste smule menneskelig lidelse og elendighet har vært resultatet av synd. Synd berøver menneskene lykke, glede og velferd.

Gud elsker menneskene. Derfor hater han synd fordi synd er menneskets fiende! Gud straffer for synd!

Hvis du tar lett på synd, hvis du tror Gud ikke merker seg og straffer synd, trenger du nå å lære akkurat hvordan Gud gikk i rette med sitt utvalgte folk for deres brudd på sabbaten.

Hvorfor jødene ble slaver

Vet du hvorfor Israels rike ble invadert av assyrerne, erobret og ført fra landet som slaver av kongene Salmanassar og Sargon? Vet du hvorfor Juda rike senere ble tatt til fange og spredt verden over? Begge Israels hus ble sendt til nasjonal avstraffelse og forvisning fra det hellige land fordi de brøt Guds sabbat!

Betyr det noe? Det betydde sannelig en hel del for Gud! Og han sier at han ikke har endret seg — han er i går og i dag, ja til evig tid den samme (Hebr. 13:8).

Se først hvorfor jødene ble invadert og erobret av Nebukadnesar og ført i fangenskap til Babylonia.

70 år etter at jødene var ført i fangenskap, vendte mange av dem, i overensstemmelse med Jeremias profeti (Jer. 29:10), tilbake til det hellige land for å gjenoppbygge templet og gjenopprette gudsdyrkelsen der. Profeten Nehemja forteller hvorfor de 70 år tidligere var drevet inn i fangenskapet:

«Ved samme tid så jeg i Juda noen som trådte vinpersene på sabbaten og førte hjem kornbånd og lesset dem på asenene, og likeledes vin, druer, fikener og alle slags varer og førte det til Jerusalem på sabbatsdagen. Jeg advarte dem den dag de solgte disse levnetsmidler . . . Da gikk jeg i rette med de fornemme i Juda og sa til dem: Hvorledes kan I bære eder så ille ad og vanhellige sabbatsdagen? Var det ikke eders fedre gjorde således at vår Gud førte all denne ulykke over oss og over denne by? Og nå fører I enda større vrede over Israel ved å vanhellige sabbaten» (Neh. 13:15-18).

Der står det i klart språk! Brudd på sabbaten var en hovedgrunn til Judas fangenskap! Det var så viktig for Gud at han straffet sitt eget utvalgte folk med denne den strengeste nasjonale straff — nederlag i krig, å bli drevet bort fra sitt eget land og gjort til slaver i fremmed land!

SYND er av Gud definert som brudd på hans lov (1. Joh. 3:4). Hans lov sier: «Kom hviledagen i hu så du holder den hellig . . . den syvende dag er sabbat for Herren din Gud» (2. Mos. 20:8, 10). Å arbeide på sabbaten, å krenke den ved å drive med egne forlystelser, drive forretning osv., er en stor synd som straffes med evig død! (Rom. 6:23).

Judas hus ble advart

Judas hus hadde ingen unnskyldning. De var blitt advart av profetene. Legg merke til advarselen gjennom Jeremia:

«Så sier Herren: Ta eder i vare . . . og bær ikke noen byrde . . . på sabbatens dag . . . og I skal ikke gjøre noen gjerning . . . men holde sabbatens dag hellig, som jeg bød eders fedre . . . Men dersom I ikke hører på meg, så I holder sabbatens dag hellig og ikke bærer noen byrde inn gjennom

Jerusalems porter på sabbatens dag, da vil jeg tende en ild på dets porter, og den skal fortære Jerusalems palasser og ikke slukkes» (Jer. 17:21-22, 27).

Dette var den advarselen som jødene ikke lyttet til. Se nå hva som hendte!

«I den femte måned, på den tiende dag i måneden — det var Babels konge Nebukadnesars nittende år — kom Nebusaradan, høvdingen over livvakten [i dag ville vi kalle ham øverstkommanderende eller feltmarskalk], en av de høyeste menn hos kongen i Babel, til Jerusalem. Han brente opp Herrens hus og kongens hus, og alle Jerusalems hus — alle stormennenes hus — brente han opp med ild» (Jer. 52:12-13). Når Gud advarer, er straffen sikker!

Hvorfor Israel ble beseiret

Se nå hva som skjedde med den andre Israel-nasjonen, kongedømmet Israel, 117 år før Juda ble tatt til fange.

I Mose dager, lenge før de var delt i to riker, hadde Gud gitt dem valget. Se hva som står i 3. Mosebok 26: «I skal ikke gjøre eder avguder . . . for å tilbe ved dem; for jeg er Herren eders Gud. Mine sabbater skal I holde, og for min helligdom skal I ha ærefrykt; jeg er Herren» (vers 1-2).

Da Gud i denne nøkkelfroftetien gav de følgende løfter for lydighet, respektive straff for opprør, ble bare to bud nevnt — budene mot avgudsdyrkelse og mot brudd på sabbaten.

Legg merke til hvor viktige de er:

«*Dersom* I vandrer i mine lover og tar vare på mine bud og holder dem . . .» lovet Gud en overflod av produksjon og rikdom, nasjonal fred og en nasjonal dominans som ville ha ledet til verdensdominans (vers 3-13).

Men, sa Gud (vers 14-33), dersom de nektet å adlyde disse budene, ville de lide under sykdom og epidemier, tape all velstand i 2520 år, bli invadert, erobret og drevet ut av landet som slaver til sine fienders land.

Husk så at Gud satte opp en spesiell og evig bindende pakt med dem angående sabbaten (2. Mos. 31:12-17). Sabbaten ble gjort til nasjonaltegnet som ville identifisere den sanne Gud og gjøre ham kjent for dem, og som ville identifisere dem som hans folk.

Etter at de ble delt i to nasjoner da Israels rike valgte Jeroboam til konge, var det første denne kongen gjorde å innføre avgudsdyrkelse og brudd på sabbaten.

Slik Gud hadde varslet, resulterte det i at nasjonen ble invadert av kong Salmanassar av Assyria, ble slått, tatt til fange og bragt som slaver til Assyria.

Og se så hva Gud sa om det gjennom profeten Esekiel.

Esekiel fikk et budskap av Gud til Israels hus (ikke Judas hus). Esekiel var blant jødene i deres fangenskap, som inntraff mere enn hundre år etter at Israel ble tatt til fange. På den tid var assyryerne slått av kongen av Babylon. Senere forlot assyryerne sitt land ved sydkysten av Det kaspiske hav og vandret mot nordvest, for til slutt å bosette seg i det landet som i dag heter Tyskland.

Folket av Israels hus vandret også nordvestover gjennom Europa. Men de stoppet ikke i Tyskland. De fortsatte lenger vest- og nordover — inn i Vesteuropa — Frankrike, Belgia, Holland, Norden og de britiske øyer — hvor de fortsatt er, unntatt Manasse stamme, som langt senere utvandret til Nordamerika og ble til USA.

Profeten Esekiel fikk i oppdrag å gå fra det sted han var blant jødene og til Israels hus. Gud sa: «Gå avsted og tal til Israels hus» (Esek. 3:1).

Men Esekiel tok aldri dette budskapet til det tapte Israels hus, bare til de eldste av Judas hus, som nå ble kalt «Israel» (Esek. 14:1 og 20:1). Det kunne han ikke. Han var en slave.

Likevel tar han det til dem i dag. Dette skjer ved at han skrev det i sin bok i Bibelen, og ved den kjensgjerning at det blir bragt til nettopp disse folkene i dag ved *Den Enkle Sannhet* og fjernsynsprogrammet *Morgendagens Verden!*

Det er en profeti! Det er et budskap til våre folk i dag! Du leser det nå! Måtte Gud hjelpe deg å ta det alvorlig!

Profeti for oss i dag

Idet Den Evige Gud først taler om det gamle Israel, sier han i Esekiel 20: «Jeg førte dem ut av Egyptens land og lot dem dra inn i ørkenen. Og jeg gav dem mine bud og kunngjorde dem mine lover; for det menneske som holder dem, skal leve ved dem. Også mine sabbater gav jeg dem,

så de skulle være til et tegn mellom meg om dem, for at de skulle vite at jeg er Herren, som helliger dem» (vers 10-12).

Legg merke til at dette skriftstedet nøyaktig ord for ord gjentar den evig bindende sabbatspakten fra 2. Mosebok 31:12-17. Fortsett så: «Men Israels hus var gjenstridig mot meg i ørkenen; de fulgte ikke mine bud og forkastet mine lover . . . og mine sabbater vanhelliget de grovelig» (vers 13).

Så talte Gud inntrengende med deres barn en generasjon senere: «Og jeg sa til deres barn i ørkenen: Følg ikke eders fedres bud og hold ikke deres lover og gjør eder ikke urene med deres motbydelige avguder! Jeg er Herren eders Gud; følg mine bud og hold mine lover og gjør etter dem! Og hellighold mine sabbater! De skal være til et tegn mellom meg og eder, for at I skal vite at jeg, Herren, er eders Gud» (vers 18-20).

Legg merke til dette!

Trykket ligger her helt og holdent på forskjellen mellom på den ene siden Guds bud, lover og sabbater og på den annen, deres fedres helt andre sabbater, bud og lover.

«Men barna var gjenstridige mot meg,» fortsetter Gud gjennom profeten Esekiel. « . . . mine sabbater vanhelliget de» (vers 21).

Hva gjorde så Gud til slutt — flere generasjoner senere?

Han spredte dem i nasjonalt fangenskap og slaveri (vers 23). Men hvorfor? «Fordi de ikke holdt mine lover, men hadde forkastet mine bud og vanhelliget mine sabbater, og deres øyne fulgte deres fedres avguder» (vers 24). Det er grunnen! Var det så av BETYDNING?

Men fortsett så i denne forbløffende profetien! Merk deg profetien for oss i dag!

Idet han taler om *våre* dager, sier Gud til våre folk: «Så sant jeg lever, sier Herren, Israels Gud, jeg vil regjere over eder med sterk hånd og med utrakt arm og med utøst harme» (vers 33).

Uttrykket «utøst harme» viser til de syv siste plagene som kommer like før Jesu gjenkomst (sammenlign med Ap. 16:1). Tiden da Jesus vil regjere over oss, er ved og etter at han kommer tilbake. Så dette er altså en profeti for våre dager!

Enhver profeti i Bibelen som viser hvor våre folk (Israel) vil være ved Kristi gjenkomst og den kommende store

utvandring tilbake til Palestina, fremstiller dem enda en gang i fangenskap og slaveri.

Les videre i profetien: «Og jeg vil føre eder ut fra de folk og samle eder fra de land som I er spredt i . . . med utøst harme. Og jeg vil føre eder til folkenes ørken [en kommende utvandring — Jer. 23:7–8], og der vil jeg gå i rette med eder, åsyn til åsyn» (vers 34–35).

Legg merke til dette! Dette er Ordet — Kristus — som taler! Han vil da i egen person være på jorden igjen! Og han vil gå i rette med våre folk ansikt til ansikt. Dette vil snart hende deg og dine kjære!

Det er på tide å våkne og innse hvor nært forestående og hvor skremmende **ALVORLIG** dette er!

Kanskje er det bare en enslig røst som advarer deg! Men Gud brukte en enslig røst til å advare verden i Noas dager; en enslig røst i Elias dager; en enslig røst i døperen Johannes' dager; og etter at døperen Johannes var satt i fengsel, en røst i Kristi egen person! Hvis du stoler på flertallet av folk som synder, vil du lide deres straff sammen med dem!

Legg merke til hvordan han vil gå i rette med dem!

«Likesom jeg gikk i rette med eders fedre i ørkenen ved Egyptens land, således vil jeg gå i rette med eder, sier Herren . . . og jeg vil skille ut fra eder de gjenstridige og dem som er falt fra meg . . . og I skal **KJENNE** at *jeg er Herren*» (vers 36–38).

Hvordan gikk han i rette med dem? Han sa: «Hellighold mine sabbater . . . så dere kan vite at jeg er Herren» (vers 20).

Hvordan skal vi vite at han er Herren?

Ved hans sabbatstegn!

Les vers 42–44 i din egen bibel! Han sier at når våre folk ikke lenger er gjenstridige, men holder hans sabbat, vil de huske sin ferd som de gjorde seg urene ved. Da skal de vemmes over seg selv for sine brudd på sabbaten!

Dette er en svært sterk lære! Det er Guds Ord som taler til deg!

ER SØNDAG OMTALT I DET NYE TESTAMENTE?

Ordet «søndag» forekommer intet sted i Bibelen. Men uttrykket «første dag i uken» finnes i Det nye testamente. Det opptrer på nøyaktig åtte steder. Så det vil ikke ta lang tid å undersøke disse stedene.

Om ukedagen var forandret med Bibelens autoritet — om de kristne skal finne noen som helt autorisasjon fra Bibelen for å helligholds søndag som «Herrens dag» i dag — da må vi finne denne autorisasjonen i et av disse åtte skriftstedene.

La oss fra starten av erkjenne at siden ukens syvende dag entydig er etablert som Bibelens sabbat helt frem til korsfestelsen, så kan det ikke finnes noen bibelsk autorisasjon for å helligholde søndag med mindre vi finner det klart og entydig uttrykt i en av disse åtte nytestamentlige skriftstedene.

Så la oss med bønn undersøke dem ærlig og omhyggelig.

Dagen etter sabbaten

(1) *Matteus 28:1*: «Ved enden av sabbaten, da det lysnet mot DEN FØRSTE DAG I UKEN, kom Maria Magdalene og den andre Maria for å se til graven.» Dette er første sted i Bibelen hvor «den første dag i uken» er nevnt. Matteus skrev disse ordene under inspirasjon av Den Heilig Ånd. Verset sier at etter sabbatsdagen gikk det MOT (gresk: inn i) ukens første dag. Vi

må altså innrømme at dette skriftstedet klart forteller oss at tre døgn etter at alt som opphørte, etter at det omhyggelig var «naglet til korset», var sabbaten *fortsatt* dagen FØR den første dag i uken — altså fortsatt ukens syvende dag.

Ett punkt er her klart bevist. Mange sier at sabbatsbudet bare angikk «en dag av syv» — at det ikke angikk ukens *syvende* dag, men bare en syvendedel av tiden. De påstår at søndag, som er en dag av syv, tilfredsstiller budet. Men her er et skriftsted i Det nye testamente, inspirert ved Den Hellige Ånd, som i klare ordelag slår fast at tre døgn etter at alt som skulle opphøre var opphørt, eksisterte sabbaten fortsatt, og at den var den syvende dag i uken — dagen før ukens første dag. Så meget er bevist og må forbli avgjort for alle som ærlig søker og aksepterer Bibelens autoritet. Men ble dagen forandret senere?

(2) *Markus 16:2*: «Og meget tidlig på DEN FØRSTE DAG I UKEN kom de til graven, da solen gikk opp.» Dette er bare Markus' versjon av besøket ved graven ved soloppgang. Denne første dag i uken var også, ifølge 1. vers, «da sabbaten var til ende». Så dette skriftstedet viser det samme som det ovenstående — at den første dag i uken på den tid (tre døgn etter korsfestelsen) ikke var sabbat, men dagen etter sabbaten. Sabbaten var altså fortsatt ukens syvende dag.

(3) *Markus 16:9*: «Men etter at han var oppstanden, tidlig på DEN FØRSTE DAG I UKEN, åpenbarte han seg først for Maria Magdalena, som han hadde utdrevet syv onde ånder av.» Dette verset forteller hvorledes Jesus viste seg for Maria Magdalena litt senere samme dag — dagen etter sabbaten.

Vi må innrømme at det her ikke er noe som kaller ukens første dag for de kristnes sabbat. Intet her kaller den «Herrens dag». Det er intet her som helliger søndag eller som sier at Gud helliget den. Intet her påbyr oss å komme den i hu. Intet som reserverer den som en minnedag for oppstandelsen eller i noen annen hensikt. Ikke noe påbud om hvile på denne dagen eller eksempel på det. Ingen autorisasjon om å helligholde søndag i dette verset.

En vanlig arbeidsdag

(4) *Lukas 24:1*: «Men på DEN FØRSTE DAG I UKEN, tidlig i dagningen, kom de til graven, og hadde med seg de vel-

luktede urter som de hadde tilberedt.»

Dette stedet forteller igjen om samme begivenhet som er omtalt av Matteus og Markus, og viser at disse kvinnene på denne første dag i uken kom for å arbeide som på en vanlig hverdag etter å ha hvilt på sabbaten «etter lovens bud». Vi leser nemlig i verset like foran: «Så vendte de tilbake og tilberedte velluktende urter og salver, og sabbaten over holdt de seg stille etter lovens bud.»

Skal vi da si at disse kvinnene ennå ikke visste at budet var opphevet? Nei, det kan vi ikke, for dette utsagn var ikke gitt av kvinnene, men inspirert av Den Hellige Ånd. Gud visste at det *ikke* var opphevet. Og det ble skrevet ned omtrent 30 år etter at den nytestamentlige menighet var etablert! Gud inspirerte da direkte utsagnet om at hvilen, det at disse kvinner «holdt seg stille» over sabbaten, var etter lovens bud. Dette utsagnet kunne ikke vært formulert slik om budet hadde vært opphevet.

Dette skriftstedet stadfester altså søndag som en vanlig arbeidsdag tre dager etter korsfestelsen, og dessuten at budet om å hvile på sabbaten på det tidspunkt ikke var opphørt.

(5) *Johannes 20:1*: «På DEN FØRSTE DAG I UKEN kom Maria Magdalena tidlig til graven, mens det annå var mørkt.»

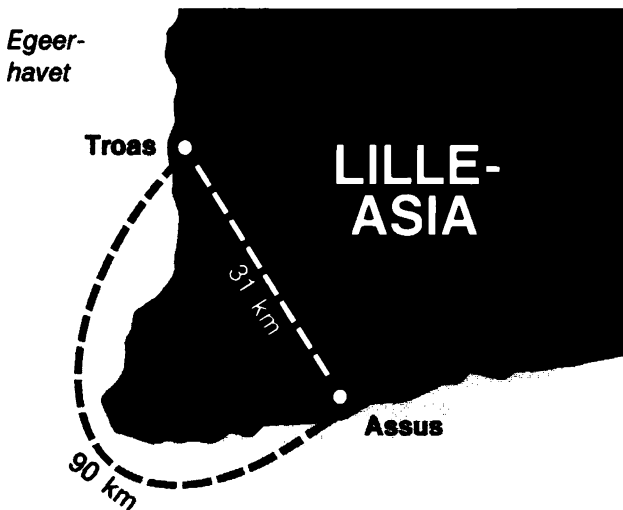
Dette, som er skrevet 63 år etter korsfestelsen, er Johannes' versjon, hvor han beskriver det samme besøket ved graven. Den bekrefter bare de ovennevnte fakta.

Var det et religiøst møte for å feire oppstandelsen?

(6) *Johannes 20:19*: «Da det nå var aften den dag, DEN FØRSTE DAG I UKEN, og dørene var lukket der hvor disiplene var av frykt for jødene, kom Jesus og stod midt iblant dem og sa til dem: Fred være med eder!»

La oss studere dette omhyggelig, for enkelte påstår at dette beskriver en religiøs sammenkomst i den hensikt å feire oppstandelsen. Men legg merkt til at dette er den samme første dag i uken som fulgte på sabbaten. Det var Jesus første anledning til å vise seg for disiplene. I tre og et halvt år hadde han uavbrutt være sammen med dem på alle ukens dager. Det at han møttes med dem, kunne ikke i seg selv etablere noen dag i uken som sabbat.

Var de samlet for å feire oppstandelsen og således eta-

blere søndag som den kristne sabbat til ære for oppstandelsen? Teksten sier at de var samlet «av frykt for jødene». Jødene hadde nettopp tatt og korsfestet deres mester. De var redde. Dørene var lukket på grunn av deres frykt — antagelig låst. Hvorfor var de forsamlet? «Av frykt for jødene,» sier teksten, og også fordi de alle bodde sammen på denne øvre salen (Apg. 1:13). De kunne ikke ha kommet sammen for å feire oppstandelsen, for de trodde ikke Jesus var oppstått (Mark. 16:14; Luk. 24:37, 39, 41). Intet i dette skriftstedet kaller denne dagen «sabbat» eller «Herrens dag» eller noe annet hellig. Intet særmerker den eller gjør den hellig. Ingen autorisasjon i denne teksten til å endre et av Guds bud!

Herrens nattverdsdag — eller hverdag?

(7) *Apostelgjerningene 20:7–8*: «På DEN FØRSTE DAG I UKEN var vi samlet for å bryte brødet; Paulus holdt da samtaler med dem, for han skulle fare derfra den neste dag, og han dro sin tale ut like til midt på natten. Det var mange lamper i salen hvor vi var samlet.»

Her finner vi endelig et religiøst møte på den første dag i uken. Men det var ikke noe søndagsmøte!

Legg merkt til at Paulus fortsatte sin tale til midnatt. Og

«det var mange lampet i salen» hvor de var samlet. Det var etter solnedgang, før midnatt, den første dag i uken. På den tid begynte imidlertid den første dag i uken ikke ved midnatt, slik mennesker lar den begynne i dag. Den begynte, og den syvende dag endte, ved solnedgang. Ifølge Bibelen begynner og slutter alle dager ved solnedgang. Praksisen med å la den nye dag begynne ved midnatt startet flere hundre år senere. Derfor fant dette møte og Paulus' tale sted i løpet av de timer som vi nå kaller lørdag aften. Det var ikke noe søndagsmøte i det hele tatt!

Les f.eks. *Today's English Version* — en bibeloversettelse direkte fra de inspirerte greske tekster til våre dagers engelsk, hvor det ganske riktig heter: «På lørdag aften var vi samlet til et måltid i kameratslig samvær. Paulus talte til de forsamlede, og fortsatte å tale helt til midnatt, for han skulle reise neste dag.»

Hvorfor Paulus ble igjen etter de andre

La oss nå ta opp tråden i den fortelling som har med dette stedet å gjøre. Begynn med 6. vers:

«Vi seilte ut fra Filippi etter de usyrede brøds dager, og kom fem dager etter til dem i Troas; der ble vi i syv dager. På den første dag i uken var vi samlet for å bryte brødet; Paulus holdt da samtaler med dem, for han skulle fare derfra den neste dag.»

Paulus og hans følge hadde vært i byen Troas i syv dager. Hans følge hadde reist med skip etter solnedgang. Paulus ble igjen for et avskeidsmøte. Han talte til midnatt, «for han skulle fare derfra den neste dag». Ved daggry, soloppgang søndag morgen, dro han avsted (vers 11).

Legg nå merke til hva hans følge hadde gjort. «Vi hadde imens gått ombord i skipet og seilte til Assos, hvor vi skulle ta Paulus ombord; for det hadde han pålagt oss; selv ville han gå til fots. Da han nå møtte oss i Assos, tok vi ham ombord» (vers 13-14).

La oss se dette på det medfølgende kartet. Paulus' reisefølge måtte seile rundt halvøya — en sterkning på 80-90 km, mens Paulus gikk tvers over til fots, en strekning på 31 km. Han kunne bruke kortere tid ved å gå dette stykket enn de andre ville gjøre når de seilte den meget lengre streknin-

gen, og dette gav Paulus anledning til å bli igjen etter at de andre hadde dratt, for en siste avskjedspreken og sammenkomst.

Ser du nå hva faktisk skjedde? Paulus' reisefølge var opptatt med arbeidet med å ro og seile båten, mens Paulus talte den lørdag aften frem til midnatt — på den første dag i uken. De hadde satt seil lørdag aften etter at sabbaten hadde endt. Paulus ble igjen for en siste avskjedspreken. Og så ved daggry, søndag morgen, dro Paulus av gårde til fots og startet ut med arbeidet med å gå de 31 km fra Troas til Assos. Han ventet til sabbaten var over før han tok denne lange turen til fots — i seg selv en god dags hårdt arbeide, om du noensinne har forsøkt det. Han gjorde det den første dag i uken. På ny en vanlig arbeidsdag.

Hva det vil si å bryte brødet

Men sier ikke dette skriftstedet at disiplene alltid holdt andakt på hver første dag i uken, slik så mange i dag påstår? Ikke på noen måte!

For det første, den sier ikke noe om at noe som helst blir gjort hver første dag i uken. Den gjengir bare hva som skjedde på denne ene, spesifikke første dag i uken. Den taler ikke om noen sedvane, men om de ting som hendte da Paulus og hans følge avsluttet sitt syvdagersbesøk på sin reise via denne byen.

Jesus hadde innstiftet «Herrens nattverd» som Det nye testamentes nattverd eller påskerituale. De trengte ikke lenger å slakte lam eller spise de stekte påskelammene etter at Kristus, vårt Påskelam, én gang for alle var blitt slaktet for oss. Og dog, påsken var innstiftet for alltid (2. Mos. 12:24).

På sin siste nattverd innstiftet Jesus vin som symbol på sitt blod, istedenfor påskelammets blod, og det usyrede brød på sitt legeme som er for brutt for oss. Disiplene fortsatte å holde påske årlig og nå i form av «Herrens nattverd», idet de alene bruker brødet og vinen til minne om Jesu død, og på den måten forkynnes Herrens død inntil han kommer igjen (1. Kor. 11:24–26). De fortsatte å holde de usyrede brøds dager (Apg. 20:6).

Dette året hadde de holdt de usyrede brøds dager og nattverdsandakten i Filippi, hvoretter de etter fem dager

kom til Troas, hvor de ble i syv dager.

Etter at sabbatsdagen var slutt ved solnedgang, «på den første dag i uken . . . kom disiplene sammen for å bryte brødet.»

Folk har antatt at dette uttrykket betød å ta del i «nattverden». Men legg merke til at Paulus talte, og at han fortsatte å tale helt til midnatt. De hadde ingen anledning til å stanse opp og «bryte brødet» før da. Først da Paulus kom opp igjen — etter at han hadde bragt til live igjen ham som hadde falt ned fra vinduskarmen i tredje etasje — «brøt han brødet og åt av det» (vers 11).

Legg merke til at han «brøt brødet og åt». Dette å bryte brødet hadde ikke noe med nattverd å gjøre — det var ganske enkelt å innta et måltid. Dette uttrykket ble fra gammelt av brukt til å betegne et måltid. Det blir fortsatt brukt i den betydning selv i deler av USA.

Legg merke til Lukas 22:16, hvor Jesus introduserte Herrens nattverd, idet han tok den sammen med sine disipler. Da sa han: «Jeg skal aldri mere ete det før det er blitt fullkommet i Guds rike.» Og allikevel, allerede dagen etter sin oppstandelse, etter at han hadde gått med de to disiplene på veien til Emmaus, « . . . da han satt til bords med dem, da tok han brødet og velsignet det, og brød det og gav dem» (Luk. 24:30). Her «brøt» Jesus brød, men det var ikke Herrens nattverd, som han hadde sagt han ikke ville delta i igjen. Det var et måltid — «han satt til bords».

Les Apostelgjerningene 2:46: « . . . idet de samdrektig hver dag stadig søkte templet og brøt brødet hjemme, nøt de sin mat med fryd.» Her igjen betyr det å «bryte brødet» å innta et måltid. Ikke spesielt på den første dag i uken, men daglig.

Og igjen da Paulus hadde forlist på reisen til Rom. Mannskapet hadde fastet av angst. Men Paulus «bad alle ta føde til seg, og han sa: Dette er nå den fjortende dag at I venter og lar være å ete og ikke tar noe til eder. Derfor ber jeg eder ta føde til eder; dette hører med til eders redning . . . Da han hadde sagt dette, tok han et brød, takket Gud for alles øyne og brøt det og begynte å ete» (Apg. 27:33–35). Her brøt Paulus brødet for å gi det til uomvendte sjøfolk som var sultne.

Sannheten er at intet sted i Bibelen er uttrykket «å bryte

brødet» brukt for å betegne deltakelse i «Herrens nattverd». I disse skriftstedene betyr det ganske enkelt å innta et måltid. Så når vi i Apostelgjerningene 20:7, 11 leser at «vi var samlet for å bryte brødet», og hvordan Paulus «brøt brødet og åt av det», så vet vi, ved å la andre skriftsteder i Bibelen forklare det, at det bare henviser til å innta føde som et måltid og ikke til noen nattverdsandakt.

Hva gjaldt denne innsamlingen?

Vi kommer nå til det åttende og siste sted hvor uttrykket «første dag i uken» forekommer i Bibelen.

(8) 1. Korinter 16:2: «På hver FØRSTE DAG I UKEN legge enhver av eder hjemme hos seg selv til side det han får lykke til.»

I noen kirker i USA er dette skriftstedet ofte trykt på de spesielle konvoluttene som brukes i forbindelse med kollekt, og man blir fortalt at denne teksten utpeker den første dag i uken som den rette dagen til å ta opp kirkekollekt for å sette menigheten i stand til å utføre Guds virksomhet, betale prestene lønn osv.

La oss begynne med 1. vers og virkelig få tak i den tilsiktede mening med dette verset.

«Men vedkommende innsamlingen til de hellige, da skal I gjøres således som jeg har ordnet det for menighetene i Galatia. På hver første dag i uken legge enhver av eder hjemme hos seg selv til side det han får lykke til, for at innsamlingen ikke skal skje først da når jeg kommer.»

Her er det tale om en innsamling, men til hvem eller hva? Merk at det ikke er til presten, ikke for misjonsarbeide, men «innsamlingen for de hellige». De stakkars hellige i Jerusalem led på grunn av tørke og hungersnød. De trengte ikke penger, men mat. Legg merke til at Paulus hadde gitt lignende instruksjoner til andre menigheter. La oss nå se på hans instruksjon til menigheten i Rom:

«Men nå drar jeg til Jerusalem i de helliges tjeneste. For Makedonia og Akaia [hvor også menigheten i Korint lå] har villet gjøre et sammenskudd for de fattige blant de hellige i Jerusalem... Når jeg da har fullført dette og lagt denne frukt i deres hender, vil jeg dra derfra gjennom eders by til Spania» (Rom. 15:25-28).

Aha! Oppfattet du det? Slik det korrekt er oversatt var det *frukt* som ble pakket og sendt til de fattige blant de hellige i Jerusalem! (Det greske ordet for frukt kan også bety korn, vin og andre produkter som kan lagres en tid uten å ødelegges. Ordet kan selvsagt også brukes i overført betydning hvor det også gjelder pengegaver som en «kjærlighetsfrukt».)

Slå nå tilbake til 1. Korinter 16. Paulus skriver her om en innsamling til de hellige. Hver første dag i uken er hver av dem bedt om å gjøre hva? Se etter!

Det står «legge enhver av eder *hjemme hos seg selv* til side.» Merk deg dette. Legge til side. Lagre. Samle opp hos seg selv — hjemme! Ikke legge fra seg ved kirken, men hos seg selv — hjemme.

Og hvorfor? «For at innsamlingen ikke skal skje først når jeg kommer.» Folkene skal samle inn frukt fra frukthagen og grønnsaker fra kjøkkenhagen og lagre det. Hvis denne innsamlingen bare bestod av pengegaver, ville ikke Paulus ha behøvd å si: «for at innsamlingen ikke skal skje først når jeg kommer».

Leg videre merke til følgende: «Når jeg så er kommet, skal jeg sende dem som I selve velger, med brev for å føre eders kjærlighetsgave til Jerusalem; men er det verd at jeg selv reiser, skal de [mer enn en] reise i følge med meg» (vers 3-4).

Det trengtes åpenbart flere menn for å bringe det innsamlede, det som var samlet og lagret, til Jerusalem.

Så enda en gang, siste gang i Bibelen hvor «den første dag i uken» er nevnt, gjelder det en arbeidsdag, en dag hvor det sannes inn frukt og andre matvarer fra frukthagen, markene og kjøkkenhagen, og hvor dette lagres. Det skulle være det *første* arbeide i uken, derfor første dag i uken like etter at sabbaten var over!

Ingen autorisasjon fra Bibelen

Så, når alt kommer til alt, etter en ærlig gjennomgåelse ser vi at ikke ett av skriftstedene som nevner «den første dag i uken» setter den til side som hviledag. Ikke ett gjør den hellig, kaller den sabbat eller gir den noen annen sakral tittel. I hvert eneste tilfelle er den første dag i uken en vanlig arbeidsdag.

Ikke på noen av dem var det et religiøst møte eller en

andakt med preken i løpet av de timene vi nå kaller søndag. Ikke i noen av dem finner vi det minste fnugg av bibelsk autorisasjon for å helligholde søndag! Intet sted i Bibelen blir vi fortalt at man feiret oppstandelsen på søndag.

Noen ganger blir Åpenbaringen 1:10 tatt for å være Bibelens autorisasjon for å kalle søndagen «Herrens dag». Her står det: «Jeg var bortrykket i ånden på Herrens dag, og jeg hørte bak meg en høy røst.»

Men det står ikke her at den dagen som her kalles «Herrens dag», er «den første dag i uken» eller «søndag». Faktum er at det ikke er tale om noen som helst ukedag i det hele tatt, men om den «Herrens dag» som er tiden for de kommende plager, som ender i et klimaks ved Jesu gjenkomst og tusenårsrikets begynnelse. Dette er selve temaet i Åpenbaringen. Men hvis noen ønsker å argumentere og insisterer på at skriftstedet angår en bestemt dag i uken, må de se annensteds hen for å se hvilken dag Bibelen kaller «Herrens dag». For dette skriftstedet utpeker ingen spesiell dag i uken.

Men Jesus sa at han var herre over sabbaten, og om han er sabbatens herre, da tilhører den ham og er hans dag, og derfor er sabbaten Herrens dag (Mark. 2:28). Jesaja 58:13 kaller sabbaten (den syvende dag i uken) «min hellige dag». Det er Gud som taler. Så det er sabbaten som er Herrens dag.

I det opprinnelige budet i 2. Mosebok 20:10 leser vi: «Den sjuende dagen er Herrens, din Guds, sabbat» (svensk 1917). Ikke min eller din dag. Søndagen er MIN dag. Det samme er mandagen og alle ukens øvrige hverdager, som jeg kan bruke til mitt arbeide og ta vare på mine nødvendigheter på. Men den syvende dag er ikke min — den er Herrens! Den tilhører ham. Ham gjorde den hellig og han befaler oss å holde den hellig. Vi har ingen rett til å benytte den for oss selv. Den er hans dag!

Det nye testamentes sanne sabbat!

La oss nå kort gå igjennom Det nye testamente for å se hvilken dag Paulus holdt og lærte de omvendte hedninger å holde.

Legg merke til hvilken dag Paulus og Barnabas brukte for å tale til hedningene.

(1) *Apostelgjerningene 13:14–15, 42–44*: «Men de dro videre fra Perge og kom til Antiokia i Pisidia og gikk inn i synagogen på sabbatsdagen og satte seg der. Etter opplesningen av loven og profetene sendte da synagogeforstanderne bud til dem og sa: Brødre! har I noe formaningsord til folket, så tal.»

Da sto Paulus opp og talte og preket om Kristus for dem.

«Men der de [jødene] gikk ut av jødernes synagoge, bad hedningene at de samme ord måtte tales for dem på den følgende sabbat» (*norsk 1859*).

Og nettopp her hvor Paulus preker om «Guds nåde» (vers 43) ville han hatt anledning til å sette hedningene på rett vei og forklare at sabbaten var avskaffet. Hvorfor skulle han da vente en hel uke for å tale til hedningene på neste sabbat? Om dagen nå var endret til søndag, hvorfor fortalte da Paulus dem ikke at de ikke behøvde vente en hel uke, og at allerede neste dag, søndag, ville være rett dag for denne gudstjenesten? Men se hva Paulus faktisk gjorde.

«På den neste sabbat samlet da nesten hele byen seg for å høre Herren ord» (vers 44). Her ventet altså Paulus en hel uke, idet ham hoppet over søndagen, for å tale til hedningene på sabbatsdagen.

Hedningene møttes på sabbaten

(2) *Apostelgjerningene 15:1–2, 14–21*: Studer hele denne beretningen omhyggelig. Visse menn var kommet ned fra Judea til Antiokia, og lærte at de omvendte hedningene som var der, måtte la seg omskjære og holde moseloven for å bli frelst. Da oppstod det strid, og Paulus og Barnabas fikk et ikke lite ordskifte med dem. Derfor ble det besluttet at Paulus og Barnabas skulle dra til Jerusalem, til apostlene og de eldste og legge spørsmålet frem for dem.

Ved konferansen i Jerusalem tok Jakob avgjørelsen.

I vers 19–20 uttaler han: «Derfor mener jeg at vi... skriver til dem at de skal avholde seg fra avgudenes urenhet og fra hor og fra det som er kvalt, og fra blod.»

Han sa ikke at de ikke skulle holde De ti bud. Det var ikke spørsmål om De ti bud, men bare om ritualloven med omskjærelsen, som var en helt og holdent annen lov. Han bare nevnte fire forbud, og forøvrig behøvde de ikke følge moseloven.

Men hvorfor skrive om denne avgjørelsen til dem? Legg merke til det!

«... For Moses har fra gammel tid av i hver by dem som forkynner ham, idet han hver sabbat oppleses i synagogene» (vers 21).

Fattet du det? Mose lov — Bibelens fem første bøker — ble forkynt i synagogene hver eneste sabbat. Apostlene skrev bare dette dekretet fordi de omvendte hedningene gikk i kirke på sabbatsdagen. De hadde hørt Guds lov bli lest og utlagt hver sabbat i synagogene og trengte derfor ikke ytterligere instruksjon på det feltet. Det viser at de omvendte hedningene hadde begynt å holde sabbaten, og gikk i kirken den dagen! Og apostlenes brev bebreidet dem ikke for dette at de holdt sabbaten.

Dette er høyst betydningsfullt, siden hedninger normalt aldri hadde holdt sabbaten, skjønt mange av de hedningene som hadde omvendt seg til Jesus Kristus, hadde begynt å holde sabbaten som jødiske proselytter. Derfor er dette noe disse hedningene kort tid tidligere hadde gjort eller hadde begynt å gjøre etter at de var blitt omvendt under opplæring av Paulus og Barnabas.

En sabbat i Filippi

(3) *Apostelgjerningene 16:12–15*: Her finner vi Paulus og Silas i Filippi. Og «der i byen ble vi da noen tid. På sabbatsdagen gikk vi utenfor porten, til en elv hvor de pleide å samles til bønn, og vi satte oss og talte til de kvinner som var kommet sammen. Og der var en kvinne ved navn Lydia, en purpurkremmerske fra byen Tyatira, som dyrket Gud; hun hørte på, og Herren opplot hennes hjerte,» og hun ble døpt.

Også her ventet Paulus og hans ledsagere til sabbaten og gikk så til et sted for andakt og preket, og denne kvinnen, som antagelig hadde vært hedning, ble omvendt. Beretningen antyder at det var skikk å møtes der på sabbaten, og at det var skikk for Paulus og hans følge å gå til et sted for bønn og gudsdyrkelse når sabbatsdagen kom.

Paulus arbeidet på hverdagene og holdt sabbaten hellig

(4) *Apostelgjerningene 18:1–11*: «Deretter dro han [Paulus] fra Aten og kom til Korint, Der fant en jøde ved navn

Akvilas . . . med sin hustru Priskilla . . . og dem gav han seg i lag med, og da han drev samme håndverk, bodde han hos dem og arbeidet der; for de var teltmakere av håndverk. Men hver sabbat holdt han samtaler i synagogen, og han overbeviste jøder og grekere.»

Hvis vi kunne finne ett skriftsted i Den nye testamente som gir en like sterk autorisasjon for å holde søndagen som denne gir for å holde sabbaten, da ville vi virkelig hatt Bibelens autorisasjon for det! Her arbeider nemlig Paulus på hverdagene, men går i kirke og lærer hedninger såvel som jøder hver eneste sabbat.

Budet sier «seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning», like meget som det sier «kom hviledagen i hu, så du holder den hellig». Det er like så meget et bud om å arbeide seks dager, som det er et bud om å hvile den syvende. Og hvis dagen var blitt endret, ville Paulus ha måttet arbeide på sabbatene for å kunne gå i kirke og holde preken hver søndag. Men han arbeidet på hverdagene og gikk i kirke og holdt preken hver sabbat — ikke bare ved ett spesielt tilfelle — det står hver sabbat.

Han preket om Kristus og evangeliet om Guds rike. Og da jødene ble støtt og stod imot og spottet, vendte han seg helt og holdent bort fra jødene og preket fra da av alene til hedningene (vers 6), og han fortsatte der i ett år og seks måneder (vers 11), idet han arbeidet om hverdagene og preket — utelukkende til hedningene — hver eneste sabbat!

Kan vi ønske oss noe enda mer avgjørende bevis? Kan det tenkes noe sterkere og klarere vitnesbyrd fra Bibelen på hva som er Det nye testamentes sanne sabbat? I et og et halvt år fortsatt Paulus å arbeide på ukedagene — seks dager, inklusive søndager — og å preke utelukkende til hedningene hver sabbat. Sannelig var det hans sedvane! Og sannelig kunne han ikke ha gjort dette om sabbaten var opphevet eller omskriftet til en annen dag.

Til disse hedningefødte i Korint påla Paulus: «Bli mine etterfølgere, likesom jeg etterfølger Kristus!» (1. Kor. 11:1).

Og «etter sin sedvane gikk Paulus inn til dem, og på tre sabbatsdager holdt han samtale med dem ut av skriftene» (Apg. 17:2). Det var hans sedvane, hans skikk, hvilket vi har mer enn nok bevis på gjennom beretningene som forteller om

i alt 84 forskjellige sabbater som Paulus i særdeleshet har holdt.

Fulgte han Jesus i dette? Ja, selvsagt! Jesus «gikk etter sin sedvane på sabbatsdagen inn i synagagen» (Luk. 4:16).

Det var Jesu sedvane. Paulus fulgte ham og påla de omvendte hedningene å følge seg, slik han fulgte Kristus.

DEN FORBLØFFENDE SANNHET OM KRISTENT SAMVÆR

Legg nå merke til enda en forklarende grunn til hvorfor bare den sanne sabbatsdagen er den riktige dagen for kristent fellesskap.

Jesus Kristus sa i Johannes 15: «Jeg er vintreet, I er grenene» (vers 5). Vi har fått beskjed om å bli i ham (vers 4), ellers kan vi åndelige sett ikke gjøre noe som helst. En druegren kan ikke frembringe druer med mindre den er på vintreet.

Et guddommelige fellesskap

Se så grunnlaget for det kristne fellesskap i 1. Johannes 1:

«Det som vi har sett og hørt, det forkynner vi og eder, for at og I kan ha samfunn med oss; men vårt samfunn er med Faderen og med hans sønn Jesus Kristus . . . Dersom vi sier at vi har samfunn med ham, og vandrer i mørket [dvs. er ulydig mot hans bud], da lyver vi og gjør ikke sannheten; men dersom vi vandrer i lyset [lever ved hvert ord i Bibelen som vår levemåte og dermed er gjørere og ikke bare hørere av Guds lov — er *lydige*] likesom han er i lyset, da har vi samfunn med hverandre, og Jesu, hans sønns blod renser oss fra all synd» (1. Joh. 1:3, 6-7).

Vi kan bare ha sant kristent samkvem når hver individuell kristen er forbundet med Kristus og med Faderen — slik en druegren er fast forbundet med vintreet.

Hva er det så som forener de mange grenene på vintreet med hverandre? Når folk møtes på en dag som er satt til side av mennesker, og forsøker å forene seg i en kirkegruppe, da er Kristus ikke til stede sammen med dem i dette fellesskapet. Han beriker aldri den dagen med sitt nærvær! De er som en mengde druegrener avskåret fra vintreet, som forsøker å pøde seg sammen!

Hva fant vi ut om måten Jesus Kristus beriker sin sabbat med sitt nærvær på? På den dagen hvilte han og ble forfrisket. Mens han hvilte på den dagen, velsignet han den. Han satte den til side for hellig bruk og i en hellig hensikt som sin dag. Han helliget den og gjorde den til hellig tid.

Men *hvordan* gjorde han den hellig? Husk, jeg har klart vist at akkurat som selve grunnen som Moses stod på nær den brennende busken (2. Mos. 3:1-5), var hellig grunn fordi Kristi nærvær var der (og Kristi nærvær gjør hva som helst og hvor som helst han er, hellig. Akkurat som vi kan være hellige hvis og bare hvis Kristus er nærværende ved Den Hellige Ånd i oss), så er Kristi nærvær i sabbaten det som gjør dette tidsrommet hellig.

Når Herren fra Det gamle testamente, «Ordet» (gresk: *logos*) (Joh. 1:1-3), vel 4000 år etter at han opprinnelig hvilte på sabbaten og helliget den ved sitt nærvær (1. Mos. 2:1-3), ble «kjød», menneske (Joh. 1:14), og fikk navnet Jesus Kristus, holdt han fortsatt sabbaten og beriket den med sitt nærvær (Lukas 4:16) «etter sin sedvane».

Han hadde ikke forandret seg. Jesus Kristus er fortsatt i dag den samme (Hebr. 13:8).

Så *selve hans nærvær* er i hans dag, på samme måte i dag som den gang. Når Guds egne lydige barn — hver av dem forenet med Kristus, idet de vandrer i harmoni og lydighet med Kristus — forsamles på hans hellige dag, da har de faktisk samfunn med Kristus. Han er der i Ånd midt iblant dem! Og dermed forener Kristus dem i samkvem med ham og Faderen!

Kan man dyrke Kristus forgjeves?

Når folk forsamles på søndag, er ikke Kristi nærvær i den dagen! Du må gjerne argumentere for å ha det slik du vil istedenfor å overgi deg til denne sannhet, men dette er

sannhet som vil dømme deg når du står overfor Kristus i dommen!

Hva da med offentlig eller kirkelig gudsdyrkelse på søndag — eller fredag? Lytt og gi akt på det Bibelen sier! «Gud er ånd, og den som tilber ham, må tilbe i ånd og sannhet» (Joh. 4:24; norsk 1978).

Hva sier denne verdens kirker? «Tilbe Gud i overensstemmelse med hva din samvittighet tilsier deg.» Det er i strid med hva Gud sier!

Hvordan tilber du Gud i ånd og i sannhet? Hva er sannhet? Jesus sa: «Ditt ord er sannhet.» Guds Ord er Bibelen!

Bibelen autoriserer *bare sabbaten* som Guds ukentlige helligdag som man forsamles på til gudsdyrkelse. Bibelen er Guds autoritet. Hvilken autoritet har folk for å holde søndagen?

Å tilbe Gud i ånd og sannhet (i den utstrekning det gjelder Menighetens forsamling) er å dyrke ham på den måten og på de tider som han sier fra om i sitt Ord, som er sannhet!

Gud selv satte til side ene og alene den dag som identifiserer ham som Skaperen. Han satte den til side som en velsignelse. For vår fysiske hvile. Og for vår åndelige oppbyggelse!

Og denne dagen, som vi lar vårt arbeide eller erverv hvile på, satte Gud til side til «en hellig sammenkomst» (3. Mos. 23:2-3), dvs. en påbudt forsamling, hvor vårt nærvær er påkrevet. Det er nettopp den dag da hans guddommelige åndelige nærvær også er der. Han satte til side den ene dagen som identifiserer den Gud vi skal dyrke, som dag for en samlet gudstjeneste.

Ingen annen dag kan oppfylle det store og herlige formål!

Ja, Gud har en mening med sabbaten — en hensikt med den!

De som forsamles for å dyrke Gud og Herren Jesus Kristus på noen måte som er imot den måten Guds Ord påbyr, eller til noen annen tid, dyrker ham ikke i ånd og sannhet, Gud vil ikke godta deres gudsdyrkelse.

Visste du at Kristus selv sa at det ikke bare er mulig å bekjenne hans navn og kalle seg kristen, men at man faktisk

kan dyrke ham — og gjør det helt forgyeves og fortsatt være totalt «ufrelst»?

Lytt til Jesu egne ord: «Men de dyrker meg forgyeves idet de lærer lærdommer som er menneskebud. I forlater Guds bud og holder fast ved menneskers vedtekt... I gjør Guds bud til intet for å holde eders vedtekt» (Mark. 7:7-9).

Å forsamles til gudsdyrkelse på søndag er intet annet enn menneskers vedtekter, rett og slett en hedensk tradisjon! De som gjør dette, forkaster og er ulydige mot Guds bud om å holde hans sabbatsdag hellig. De er skyldige i synd, og en slik gudsdyrkelse er fullstendig bortkastet!

Så sa Jesus Kristus!

Ikke «jødisk» sabbat

Allikevel, til tross for alle skriftstedene i hele Bibelen — til tross for direkte bud fra Gud — har mange hørt eller lest at sabbaten blir kalt «jødenes sabbat» så mange ganger at deres tanker uvilkårlig vil si noe slikt som at «ja, men alt dette om at sabbaten er hellig — om sabbatspakten, angår ikke meg; alt det var for det jødiske folk, og jeg er ingen jøde.»

Å jo da, dette angår så absolutt deg!

Jesus Kristus sier: «Sabbaten ble til for mennesket» — for hele menneskeheten, husk det! Den ble til da mennesket ble til, på Adams tid! Det var intet jødisk folk dengang! Gud Den Allmektige har ikke en standard for jødene og en annen for hedningene. Ingen jøde eller hedning kan bli kristen før han blir en åndelig israelitt. Les Efeserne 2:11-22. Gjennom apostelen Paulus sier Gud til hedningene: «Her er ikke jøde eller greker... for I er alle én i Kristus Jesus. Men hører I [hedninger] Kristus til, da er I jo Abrahams ætt [barn], arvinger etter løfte» (Gal. 3:28-29).

Du kan ikke finne noe slikt uttrykk i Bibelen som «den jødiske sabbat»! Dette er et spotsk, foraktelig, ringeaktende klengenavn. Det kom fra hva Kristus kalte ikke-kristne «ulver i fåreskinn». De ønsket å villede ved å skape fordommer mot Guds sannhet. Det er et tåkeleggende, villedende uttrykk for å så mistillit og en terminologi som anvendes av forførelere, falske profeter og folk som går inn for å opprettholde hedensk lære og skikker i strid med Guds Ord. Det er ikke Bibelens språk!

Allikevel er kanskje de fleste av dere som leser dette, så forutinntatt av dette misledende uttrykket at det er meget vanskelig for deres sinn å fatte og akseptere sannheten i deres egen bibel!

Les igjen Efeserne 2:11–12. Du må bli en åndelig israelitt for å bli frelst! Du har hørt en masse falsk og anti-bibelsk lære som har ledet deg til å anta at frelsen var for hedningene. Det er ikke tilfelle!

Alle løftene ble gitt til Israel. Og hvorfor?

Hør etter! Les omhyggelig og forstå! Alle land har gitt seg av med falske, hedenske religioner som står imot Gud. I en slik gudsfornektende verden lot Gud i Mose dager et ganske særskilt folk fremstå av Abrahams, Isaks og Jakobs barn. Den skulle bli hans folk og være et lys for de vantro hedningene.

Gud gav dette spesielt utvalgte folk sitt rette levemønster — og til dem ble løftene som innbefatter fresle (Rom. 9:4) gitt. Men når en født hedning angrer, tar imot Kristus og mottar Guds Hellige Ånd, da blir han åndelig sett en israelitt, et av Abrahams barn og en arving etter løfte (Gal. 3:28–29).

Frelsen kommer via jødene (Joh. 4:22). Frelsen er imidlertid for hver den som tror (med levende tro, ikke død tro), både for jøden først og, ved Kristus, også for hedningen (Rom. 1:16).

Du personlig kan ikke få noen frelse med mindre du åndelig sett blir en jøde! (Rom. 2:28–29). Ved ulydighet ble naturligvis alle israelitter av fødsel avskåret fra løftene og fra Guds frelse — men som alle andre kan de motta den gjennom Kristus (Rom. 11:17–18, 23–26).

Så den virkelig kristne vil sørge for å få ut av sitt sinn denne fordømmen og dette hatet mot jødene.

Er Kristus i deg?

Nok engang, har det noen betydning hvilken dag man helligholder eller om man holder den?

Bibelens definisjon på en kristen er en som har mottatt Guds Hellige Ånd som gave og som blir ledet av Guds Ånd. Ditt håp om herlighet er med andre ord KRISTUS I DEG (Kol. 1:27).

Den Hellige Ånd er den livgivende Ånd som stråler ut fra

Faderens og Kristi person! Den Hellige Ånd i oss fyller oss ikke bare med den evig levende Kristi kjærlighet, makt, tro og liv, men også med Kristi sinnelag (Fil. 2:5).

Det betyr bokstavelig at Kristus selv er *i oss* — ikke i egen person, men i ånd (Gal. 2:20). Jesus Kristus er en Frelser som faktisk kommer inn i oss — i våre sinn — for å rense oss og frelse oss innenfra!

Det betyr at Jesus Kristus lever *sitt liv i OSS!* Eller med andre ord, det betyr at vi overlater til Jesus Kristus å la ham leve våre live *for oss!*

Dersom nå Jesus Kristus er i deg (og du er ikke en virkelig omvendt kristen om han ikke er det), vil han da *i deg* vanhellige sin egen helligdag og holde en hedensk dag?

Umulig!

Jesus Kristus har ikke forandret seg. Han er i går og i dag den samme, ja til evig tid (Hebr. 13:8).

Det er Kristus som skapte sabbaten. Det er Kristus som hvilte på den aller første sabbat! Det er Den Evige (JHVH), som senere ble Kristus, som talte til israelittene på sabbaten (2. Mos. 16). Det er Kristus som etter sin sedvane holdt sabbaten (Lukas 4:16).

Jesus Kristus har alltid fylt sin egen helligdag med sitt nærvær! Hvis Kristus er i deg, kan han i deg ikke holde noen annen dag nå! Og hvis du nå, etter å ha lest sannheten i denne boken, finner på unnskyldninger og er gjenstridig og nekter å holde Kristi helligdag hellig, da sier jeg deg på hans ufeilbarlige autoritet at han *ikke* er i deg! Så alvorlig er det!

Gud gir bare sin Hellige Ånd til dem som lyder ham (Apg. 5:32). Betingelsene for å motta Den Hellige Ånd som Guds gave er: å omvende seg og la seg døpe (Apg. 2:38).

Synd er brudd på Guds lov (1. Joh. 3:4). Denne loven er en åndelig lov (Rom. 7:14). Straffen for å overtre den er døden — evig død (Rom. 6:23). Det fjerde bud i denne loven påbyr deg å komme sabbatsdagen i hu, så du holder den hellig. Den sier også at den syvende dag — ikke søndag, ukens første dag — er Den Evige din Guds sabbat! Og det er den syvende dag i uken — dagen før den første dag i uken (Matt. 28:1) — ikke en hvilken som helst syvende dag — ikke bare en tilfeldig en av de syv.

Det finnes ingen smutthull! Ingen vei utenom for dem

som er ulydige! Guds lov blir automatiske håndhevet! Det kommer ikke til å bli noen menneskelig rettsak med en jury på 12 feilende menneskelige jurymedlemmer som så lett kan villedes.

Nei, det er ingen måte å slippe unna på! Det er *GUD DEN ALLMEKTIGE* du har å gjøre med i dette spørsmålet!

Gud er *kjærlighet!* Gud er glad i menneskeheten. Gud er glad i deg! Gud gjorde sin sabbat hellig i en bestemt hensikt — for å ha deg innen sitt samfunn! Hans lov er kjærlighet. Det trengs kjærlighet for å oppfylle den. Det kreves en åndelig kjærlighet til å oppfylle den åndelige loven. Du ble ikke født med denne formen for kjærlighet. Gud tilbyr deg den fritt — hans egen kjærlighet «utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd» (Rom. 5:5). Når du overgir og omvender deg og tror, lover Gud deg sin Hellige Ånd. Hans Ånd gir deg del i den åndelige kjærlighet du trenger for å oppfylle hans lov!

Det er virkelig vidunderlig!

Den holder deg i Kristi eget samfunn — i nær kontakt. Den gir deg del i hans sikkerhet, fred i sinnet, lykke og et overstrømmende liv!

«Men,» vil man kanskje likevel innvende, «hvordan kan jeg leve om jeg ikke kan tenne opp ild på sabbaten eller ikke engang spise noen form for føde?»

La oss forstå dette. Forbudet mot å «sanke ved» eller «tenne opp ild» på sabbaten var en del av den tilføyede sivile og rituelle eller seremonielle Mose lov — ikke en del av De ti buds åndelige lov.

På grunn av overtredelser — fordi den åndelige lov stadig ble brutt — la Gud ved Moses, 430 år etter pakten med Abraham (1. Mos. 17:1-8), til en sivil lovkodeks og en fysisk lov med ritualer og seremonier (Gal. 3:16-19). Denne loven var en fysisk lov som innbefattet dyreofringer. Det var en erstatning for Jesu offer og Den Hellige Ånd, som ikke ble gitt til Det gamle testamentes israelitter.

Den Hellige Ånd gir oss nå styrke til å lyde. Ritualene og ofringene bestod av fysisk arbeide — ting som måtte gjøres morgen, middag og aften — for å inngi vanen med å lyde. Og hvorfor? Fordi de hadde vært ulydige. Den sivile kodeks forklarte hva synd var, og de fysiske ritualhandlinger var til for å lære dem vanen med lydighet om de syndet. Derfor var

de en «tuktemester» til lydighet som bare hadde autoritet frem til Kristus kom for å forklare den åndelige mening med lovkodeksens bokstav og for å betale for synd ved å ofre seg som Guds Lam (Gal. 3:24).

Da virkeligheten (Jesus selv og Den Hellige Ånds gave) kom, var det slutt med erstatningen.

Sabbatsbudet er et åndelig bud. Det har å gjøre med vårt fellesskap, vår forsamling og gudsdyrkelse. Det forbyr oss å utføre vårt vanlige hverdagsarbeide eller det arbeide som vi lever av, vår jobb eller forretning.

Men sabbaten er til for *mennesket*, som en velsignelse for mennesket! Den ble skapt så vi kunne glede oss over den, til åndelig forfriskning i et velsignet fellesskap og samkvem med Kristus!

Jesus Kristus holdt sabbaten mens han levde som menneske her på jorden. Og hele kapitler i de fire evangeliene er viet fortellinger om hvordan han lærte oss å holde sabbaten.

Fariseerne på Jesu tid holdt mange strikte regler med hva man kunne eller ikke kunne gjøre, som rabbiene hadde innstiftet for å gjøre det å holde sabbaten til et «slaveåk». Jesus Kristus feiet disse menneskereglene til side.

På en sabbat gikk han og hans disipler gjennom en kornåker. Disiplene plukket aks og spiste. Fariseerne kritiserte dette. Men Jesus irettesatte dem og viste at det var *rett* å gjøre litt arbeide for å samle eller tilberede mat også på sabbaten. Dette var nettopp denne opplevelsen som fikk ham til å si: «Sabbaten ble til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbatens skyld», og til å erklære at han er Herre over sabbaten — og at sabbaten dermed er «Herrens dag»!

Jesus helbredet de syke på sabbaten. Dette var ikke å gjøre forretninger eller et arbeide som han tjente til livets opphold på. Det var en barmhjertighetsgjerning og gjort i kjærlighet. Jesus sa det er riktig å gjøre gode gjerninger på sabbaten.

Han viste at det likeså er riktig å trekke en okse opp av en brønn på sabbaten — men alt for mange i dag ville ha skjovet den stakkars oxen ned i brønnen på fredag, så de kunne ha en unnskyldning for å trekke den opp på sabbaten! Jesus venter av oss at vi bruker sunt vett og omdømme — og at vi er ærlige.

Mange som har lest så langt, vil si: «Men jeg kan ikke holde sabbaten. Da ville jeg miste jobben.»

La meg fortelle deg noe. Jeg har kjent til hundrevis av slike tilfeller. Det kreves levende tro å adlyde Gud! Kan du stole på ham, også vedrørende din jobb? Med mindre du kan det, ville jeg ikke gi en falsk enøre for dine sjanser til å unngå ildsjøen!

Spør aldri en arbeidsgiver om du kan få fri på lørdagen. Bruk litt forstand — og be Gud om hjelp. Fortell så din arbeidsgiver på en rolig, alvorlig og positiv måte at du har lært at timene fra fredag kveld til lørdag kveld er gjort hellige av Gud, og at han påbyr deg å holde dem hellig. Du kan bare beklage om det er til besvær for ham på noen måte, men du er ikke lenger i stand til å arbeide i løpet av de timene. Si det i en vennlig, men fast tone. Fortell ham at du er villig til å arbeide på søndag om det kan hjelpe.

Ut fra hundrevis av tilfelle har jeg funnet at ni av ti ikke taper sine stillinger! Hvis du først oppriktig ber Gud om å gi deg nåde og gunst i din arbeidsgivers øyne, og så forteller ham det med fasthet, men også høflig og vennlig, blir det svært vanskelig for arbeidsgiveren å blande seg inn i din religion!

Ni av ti har *ikke* mistet sitt arbeide, slik de antagelig trodde de ville. Og den ene av de ti som gjorde det? De få som virkelig mistet jobben, fant så godt som alltid meget snart en ny og bedre jobb.

Du kan ha TILLIT til Gud.

Dette er et av de tilfellene hvor du må kombinere levende tro med lydighet!

Og husk igjen at Gud har bestemt hva som er synd. Han tvinger deg til å avgjøre om du vil synde eller være lydig!

Nå er det opp til deg!

Nå er det opp til deg!

Jeg har trofast gitt deg Guds ord. Det er ikke populært. Det er ikke hva det populære flertall forteller deg.

Men nå vet du. Du vil bli dømt etter hva du gjør med denne viten.

Du må selv ta valget. Gjenstridighet kan bety evig straff i form av evig død. Gud vil ikke frelse en som han ikke har styring på.

Du må velge mellom Guds vei og menneskets veier, som

man med urette kaller «kristendom».

Mitt ansvar slutter etter å ha fortalt deg dette. Jeg har ropt av strupen. Jeg har oppløftet, hevet, min røst. Jeg har forkynt deg din synd på dette område. Gud kaller deg til omvendelse. Men han vil ikke tvinge deg. Du må selv ta din beslutning, og det du sår, det høster du.

Du vil bli frelst av nåde, men Gud har satt visse betingelser. Du kan føye deg etter det og motta herlig nåde, eller du kan være gjensstridig og betale med dødsstraffen for all evighet!

Hvor skal man holde sabbaten?

Det hender ofte at folk som har lært om sabbaten, søker opp en eller annen religiøs gruppe for å komme sammen med den på sabbaten. Men det er ikke nok å møtes med hvilken som helst religiøs forsamling bare fordi den godtar «påstanden om sabbaten». Den er ikke nødvendigvis Guds sanne kirke av den grunn.

Gud pålegger oss å søke ut legemet — virksomheten — som blir drevet av Gud.

Det finne bare *en* slik kirke!

Den gjør GUDS ARBEIDE. Det er som Jesus sa den ville være, en «liten hjord» som er forfulgt og foraktet av verden. Men den har hengivne, dedikerte, omvendte, fullt ut instruerte og utdannede, ordinerte prester i alle deler av verden. Disse prester er tilgjengelige for deg. De vil besøke deg i ditt hjem, svare på dine spørsmål angående sabbaten og forklare Bibelen for deg — hvis du ber om det. Men ingen av dem vil oppsøke deg med mindre du selv av egen fri vilje ber om det.

Men om du av egen trang ønsker å vite mere om selve den kirke som Jesus grunnla og er overhode for i dag — om du skulle ønske å stille spørsmål om den, hvorfor så ikke be om et personlige besøk? Vi er kanskje i stand til å la en av Guds egne prester stikke innom deg ganske snart. (Om du først gjerne vil vite hva du kan vente deg om du ber om en samtale, så skriv etter artikkelen «Hva hender hvis jeg ber om en samtale?»)

Hundrevis, ja tusenvis, blir stadig omvendt. Deres liv forandres som resultat av dette Guds Arbeide gjennom radio- og fjernsynsprogrammet *Morgendagens Verden*, som sendes verden over; ved bladene *Den Enkle Sannhet* og *Godt Nytt*; ved Ambassador College bibel-korrespondansekurs; og ved presteskabet i Guds Verdensvide Menighet. Enkelte som ikke er klar

over at en av Guds egne, kalte og dedikerte prester kunne ha besøkt dem og forklart og besvart spørsmål, har sluttet seg til kirkesamfunn som tilhører denne verden. Man kan ikke **SLUTTE SEG TIL** Guds sanne kirke. Gud Den Allmektige fører deg inn i den.

Men om du har spørsmål om sabbaten, kristent fellesskap, læresetninger eller praksis, eller noe som helst spørsmål om Menigheten, Bibelen eller om det kristne liv, så skriv til vårt kontor nærmest deg.

Overvei fakta omhyggelig i overensstemmelse med din bibel. Ta så din beslutning og de skritt som Gud viser deg.

Hvis du ønsker å vite mere

Mange tusen har skrevet til oss og spurt om vi har representanter i deres del av verden, som de kan få personlig veiledning av og som kan svare på spørsmål.

Svaret er ja, det har vi.

Guds Verdensvide Menighet har stasjonert representanter (for det meste ordinerte prester) i USA, Storbritannia, Norden og resten av Europa og i mange andre deler av verden. Disse stedlige prestene vil besøke deg direkte i ditt hjem hvis du ønsker det.

Så hvis du har åndelige spørsmål å drøfte, eller spørsmål å stille om bibelske emner, så som ekteskap, familie, omvendelse, dåp m.m., så bare skriv til oss og be om en privat avtale.

Hvis du helst vil korrespondere på et skandinavisk språk, er det best å skrive til:

Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2, Norge.

Ellers er våre hovedkontorene verden rundt:

- USA: P.O. Box 111, Pasadena, California 91123. (Eller innen USA ring gratis 1-800-423-4444.)
- Storbritannia: P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU (Eller ring: 01-953-1633.)
- Australia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220. (Eller innen landet ring: 075-35-4233 og «reverse the charges».)
- Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2.

For andre deler av verden: Se listen på siste side og velg nærmeste adresse.

TILLEGGS-LITTERATUR

Guds Verdensvide Menighet utgir mange lærerike og interessante publikasjoner inner et vidt spektrum av bibelske emner. Fire er nevnt nedenfor.

De ti bud

Er De ti bud foreldet i våre dagers kaotiske verden? Eller er de like aktuelle nå som da Gud gav dem på Sinaifjellet? Her er et hefte som i klar tekst forklarer denne ufravikelige, levende loven, som snart vil bli grunnlov for en fredelig, fremgangsrik og lykkelig verden av i morgen.

Alt om vanndåp

Er vanndåp avgjørende for frelse? Hva med røveren på korset — ble han frelst uten den? Hvilken form for dåp er den rette — steking, overhelling eller full neddykking? Og bør spebarn og mindreårige døpes?

Hva menes egentlig med frelse?

Hva er frelse? Er det et sted, et mål, en tilstand eller en belønning? Ikke en av hundre vet hva frelse er eller hvordan den kan oppnås. Gjør du?

Hvor en den sanne kirke?

Jesus sa: «Jeg vil bygge min menighet.» Et sted i dag finnes denne opprinnelige sanne menighet. Men hvor? Hvilken er den? Hva er menigheten, og hvorfor ble den dannet?

Skriv etter dine egne eksemplarer av de ovennevnte publikasjoner. De sendes gratis som en opplysningstjeneste i offentlighetens interesse.

Hvorfor ble vi født?

«Jeg vil si at det menneske i
sannhet må ha en blind sjel som
ikke kan se at en stor hensikt, en
bevisst formgivning, er under
utarbeidelse her nede.»

— Winston Churchill

Til den amerikanske
kongress
26. desember 1941

Churchill forstod at menneskenes blod, svette og tårer ikke er forgjeves. Det var ikke meningen at livet skulle være formålsløst, det var ment som en rik og givende opplevelse. Fra fødselen av er hvert menneske i besittelse av et utrolig potensial, som få utvikler eller til og med er klar over. Det synes ikke å være noen samstemmighet om hva mennesket er eller hvorfor det eksisterer, hvis det i det hele tatt er noen mening. Det *er* et formål med livet som vitenskapen ikke har oppdaget og religionene ikke har forklart. Det finnes universelle formål som fører til overstrømmende liv og lykke i en frustrert verden. Du kan få ditt gratis eksemplar av *Hvorfor ble vi født?* (også på dansk: *Hvorfor blev vi født?*) ved å sende din forespørsel til vår adresse nærmest deg. Se adresselisten bakerst i boken.

Bibelen er brennaktuell

Tro det eller ei, men Bibelen ble skrevet for oss i dag, for vår tid — vår generasjon! Bibelen er mer à jour enn noen annen bok.

På sidene i denne «boken som ingen kjenner» er årsakene til alle dagens plager åpenbaret — årsakene til sosiale problemer, økonomiske problemer og selv årsakene til trusselen om den kjernefysiske utslettelse som i dag henger over menneskeheten.

Bibelen viser hvor verdensbegivenhetene fører oss hen og hva det endelige resultat vil bli.

Men ironisk nok, denne «bøkenes bok» er den minst forståtte av alle bøker!

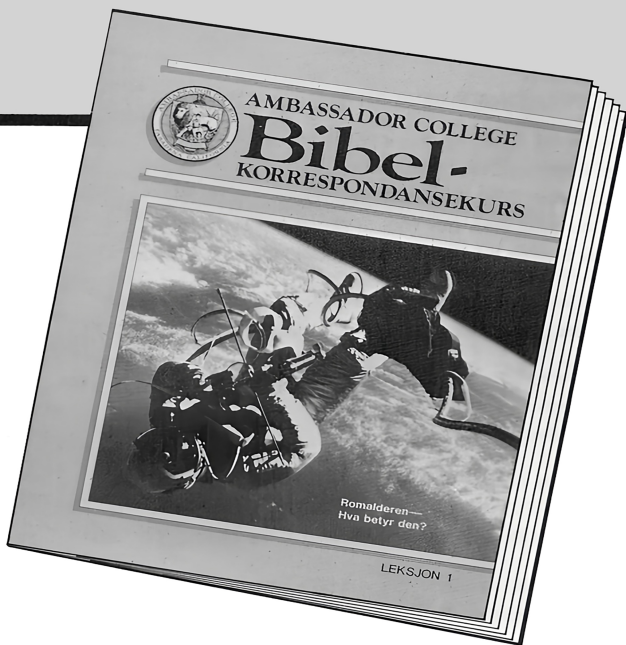
Hvorfor?

Ganske enkelt fordi de fleste som prøver å lese den, ikke forstår den og dermed antar at den er avleggs og irrelevant.

Men *du* kan forstå den.

Her er hvordan!

Ambassador College har med sitt korrespondansekurs hjulpet tusenvis til å bli «bibelkyndige». Dette enestående kurset i bibelsk forståelse har ledet kurs-

deltagere i nesten alle land på jorden til større kjennskap til Bibelen og dypere forståelse av den.

Dette kurset er formet slik at det leder deg i et systematisk studium av Bibelen — med Bibelen som eneste lærebok.

Ett for ett blir hovedtemaer av livsviktig betydning i vår fullautomatiserte tidsalder omhyggelig gjennomgått og klarlagt i hver leksjon.

Det er gratis. Bare skriv til nedenstående adresse og be om å bli notert som student. Du vil bli glad for at du gjorde det.

AMBASSADOR COLLEGE

BIBEL-

KORRESPONDANSEKURS

Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2, Norge

Om du bor utenfor Norden, finner du våre adresser verden over bakerst i heftet.

VÅRE POSTADRESSER VERDEN OVER

Norge: Guds Verdensvide Menighet, Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2

Danmark: Guds Kirke, Postboks 211, DK-8100 Århus C

Sverige: Guds Kyrka, Postbox 5380, S-102 46 Stockholm

Finland: Worldwide Church of God, Box 603, SF-00101 Helsingfors

Storbritannia, resten av Europa og Midtøsten: Worldwide Church of God, P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU

Tyskland: Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland

Sveits: Le Monde à Venir, Case Postale 10, 91 rue de la Servette, CH-1211 Genève 7

Frankrike: Le Monde à Venir, B.P. 64, F-75662 Paris CEDEX 14

Spania: Ambassador College, Apartado Postal 1230, 28080 Madrid

Holland og belgisk Flandern: Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland

Italia: La Pura Verità, Casella Postale 10349, I-00144 Roma

Israel: Ambassador College, P.O. Box 19111, Jerusalem

Canada: Worldwide Church of God, P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

Mexico: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, México 06502 D.F.

Sydamerika: Institución Ambassador, Apartado Aéreo 11430, Bogotá 1. D.E., Colombia

Vestindia: Worldwide Church of God, G.P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936-6063

Australia, India, Sri Lanka og Sydøstasia: Worldwide Church of God, P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia

New Zealand og Stillehavøyene: Ambassador College, P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand

Filippinene: Worldwide Church of God, P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117

Syd-Afrika: Ambassador College, P.O. Box 5644, Cape Town 8000

Zimbabwe: Worldwide Church of God, P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare

Nigeria: Worldwide Church of God, PMB 21006, Ikeja, Lagos State

Ghana: Worldwide Church of God, P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra

Kenya: Worldwide Church of God, P.O. Box 47135, Nairobi, Kenya

Mauritius og andre øyer i Det indiske hav: Ambassador College, P.O. Box 888, Port Mauritius

USA (verdenshovedkvarteret): Worldwide Church of God, P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

BOKEN ER UTGITT GRATIS AV GUDS VERDENSVIDE MENIGHET I OFFENTLIGHETENS INTERESSE. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra Menighetens medlemmer og andre som har valgt å støtte kirkens arbeid. Bidrag er hjertelig velkomne De som frivillig ønsker å hjelpe og understøtte dette Guds verdensomspennende arbeid, ønskes med glede velkommen som medarbeidere i dette store foretagende med å forkynne evangeliet for alle folkeslag. 319040/8710

